

Læger mod folkedrab nød- livesream: 'Dette er folkedrab'

Ikke korrekturlæst

Gretchen Small og Stewart Battle

30. december 2024 .

Søndag den 29. december afholdt Læger mod folkedrab et akut arrangement på nettet for at mobilisere nationale og internationale kræfter til at stoppe Israels folkedrab på befolkningen i Gaza. Lægerne, menneskerettighedsforkæmperne, de juridiske eksperter og arrangørerne fremlagde en sønderlemmende dokumentation for, at Israel fører en bevidst politik, der er rettet mod hospitaler og sundhedspersonale som en del af folkedrabet. Arrangementets umiddelbare fokus var den grusomhed, der netop havde fundet sted to dage før, da de israelske forsvarsstyrker lukkede og ødelagde Kamal Adwan-hospitalet – det sidste tilbageværende hospital i det nordlige Gaza – og tilbageholdt hospitalets direktør, Dr. Hussam Abu Safiya, som straks skal løslades, da hans liv er i fare i israelsk varetægt.

Arrangementet bød på bidrag fra medstifter af Læger mod Folkedrab, Dr. Nidal Jboor; Dr. Mimi Syed, akutlæge, der i øjeblikket er på medicinsk mission i Gaza; Dr. Tlaleng Mofokeng, FN's særlige rapportør for retten til sundhed; Dr. Rafat Al-Majdalawi, direktør for Al-Awda-hospitalet i Gaza; dr. Mark Perlmutter, præsident for World Surgical Foundation; Noura Erakat, professor og menneskerettighedsadvokat; Medea Benjamin, grundlægger af Code Pink; Dr. Norman Finkelstein, professor og forfatter; Dr. Jill Stein, præsidentkandidat for Green Party; og andre.

Lytterne hørte førstehåndsvidnesbyrd fra de amerikanske læger, der var taget til Gaza for at yde lægehjælp i løbet af det sidste år. Vidnesbyrdene var professionelle – og hjerteskrærende. De fortalte alle meget personligt om deres chok over at finde ud af, hvor mange af deres patienter, der var børn, og at deres sår var af en sådan art, at det var umiskendeligt, at de israelske forsvarsstyrker gennemførte en bevidst kampagne mod børn. De talte om at skulle yde pleje uden hjælpemidler, på hospitaler uden brændstof, til mennesker, der ikke havde adgang til sanitet, rent vand eller meget mad – alt sammen under bombardementer. Dr. Rafat Al-Majdalawi, der talte fra Gaza, tilføjede et fantastisk overblik over, hvordan hospitalssystemet i det nordlige Gaza var blevet lagt ned, så de 70.000 mennesker i det nordlige Gaza i dag ikke har adgang til sundhedspleje.

Alle lægerne, som hver især havde tilbragt flere uger på forskellige hospitaler i Gaza, understregede, at de aldrig havde set en soldat, et våbenlager eller andre beviser på, at et hospital blev brugt til en militær funktion – herunder forbundne tunneler. Som svar på dette bemærkede jurist og professor Noura Erakat, at endda hvis hospitaler behandlede kombattanter, ville det stadig ikke være lovligt for Israel at angribe dem på den måde, som de har gjort. Hospitaler har en særlig beskyttet status i den humanitære folkeret, endda i krigszoner, sagde Erakat, da hun skitserede, hvordan Israel overtræder alle internationale normer og love i denne henseende.

Dr. Tlaleng Mofokeng, FN's særlige menneskerettighedsrapportør for retten til sundhed, vidnede om de krænkelse af retten til sundhed, der finder sted i Gaza. Og som sydafrikaner, der oplevede apartheid, talte hun om, hvordan den samme politik anvendes i Gaza i dag.

Webinaret var meget mere end en genfortælling af oplevelser og grusomheder; det var en dokumentation fra professionelle medicinske eksperter, der organiserede sig for ikke bare at

komme med en erklæring, men også for at tage ansvar for at ændre den nuværende politik. Doctors Against Genocide har udsendt en erklæring med krav om Dr. Hussam Abu Safiyas løsladelse og meddelt, at de vil være på Capitol Hill den 8. januar for at lobbye den nye kongres for både hans løsladelse og for at afbryde USA's militære, økonomiske og moralske støtte til Israels folkemord. De opfordrede alle lyttere til at slutte sig til dem i disse kampagner og i deres demonstrationer, hvor de opfordrer alt medicinsk personale og andre til at deltage.

Foto: Fra videoen på Youtube

Webcast 2025: Atomar undergang eller nyt paradigme med Ray McGovern og Helga Zepp-LaRouche

Oversættelse tilgås senere

Invitation til Den Internationale Fredskoalition

#83.

Jubelåret 2025: Vores krig mod » den modbydelige gæld«

Jubelåret 2025: Vores krig mod » den modbydelige gæld«

Fredag den 3. januar, Kl. 17 dansk tid

Klik på linket nedenfor og brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Mobiliser venligst jeres organisationer.

Denne overgangsperiode er langt den farligste i menneskehedens historie. Vi inviterer dig og dine organisationer til at slutte jer til Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 17. Vi får besøg af Dr. Nidal Jboor, medstifter af Doctors Against Genocide og andre læger fra Gaza; Fernando Garzon, leder af Ecuadorian-Palestinian Union og tidligere regeringsrådgiver; Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker og medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS).

Ikke korrekturlæst

af Dennis Small (EIRNS) – 31. december 2024

Schiller Instituttet udsendte følgende erklæring, der opfordrer til et ægte jubelår i 2025.

Juleaften 2024 lancerede pave Frans officielt jubelåret 2025 og opfordrede til, at det kommende år skulle være et »håbets jubelår«. Jubelåret forbindes traditionelt i forskellige religioner med den tid, hvor slaver blev frigivet, og gæld

blev eftergivet.

Paven har rejst det rigtige spørgsmål på det rigtige tidspunkt, hvor ikke kun katolikker, men *alle* mænd og kvinder af god vilje bør handle.

Når vi går ind i 2025, er verden plaget af spredte krige, som truer med at optrappe til en atomar konfrontation mellem supermagter, som ingen vil overleve. Vi er også vidner til folkemord i Gaza, som ikke kun dræber hundredtusinder af uskyldige palæstinensere, men også selve vores menneskelighed, mens vi ser til, tilsyneladende ude af stand til at stoppe vores regerings passivitet og ofte medskyldighed i forbrydelser mod menneskeheden, som vi engang svor aldrig skulle ske igen.

Og vi står på kanten af afgrunden til en dødelig sprængning af hele det transatlantiske finanssystem med dets spekulative boble på over 2 billioner dollars i gæld og derivater, som er illegitime og *afskyelige*. Det er det vestlige etablissemments målbevidste forpligtelse til at opretholde det bankerotte system for enhver pris, som driver menneskeheden mod atomkrig og spredning af folkemord.

Det finansielle system skal sættes under konkursbehandling i jubelåret 2025, hvor alle de dele af den spekulative boble på 2 billioner dollars, som er illegitime og afskyelige, skal afskrives. Det er både moralske og juridiske begreber, som har status i henhold til international lov, som tilfældet med Ecuador beviste i 2008. Verden må nu gøre, hvad det lille Ecuador gjorde dengang.

I den katolske kirke er der ordinære jubilæer hvert 25. år. Det sidste blev annonceret i 2000 af pave Johannes Paul II. Under den brede opfordring til retfærdighed begyndte civilsamfundets kræfter i mange lande, herunder Ecuador, at undersøge og sætte spørgsmålstejn ved gyldigheden af den gæld, der var blevet pålagt lande i udviklingssektoren. I juli 2007

sammenkaldte den ecuadorianske regering en kommission for fuld revision af offentlig kredit (CAIC), som efter en udtømmende 18 måneders undersøgelse fandt, at Ecuadors kommercielle udlandsgæld havde fungeret som en illegitim og ulovlig udplyndringsmekanisme mellem 1976 og 2006 og var steget fra 16 millioner dollars i 1976 til 4,2 milliarder dollars i 2006, på trods af at der var en nettooverførsel til kreditorerne på 7,1 milliarder dollars i renter og afdrag i løbet af den 30-årige periode. Kald det »bankmandens aritmetik«: $16 \$ - 7.100 \$ = 4.200 \$$.

I 2008 annoncerede Ecuadors regering på baggrund af denne undersøgelse et ensidigt gældsmoratorium og pålagde sine obligationsejere et »nedslag« på 70-80 %. Wall Street og City of London råbte og skreg, men både moralen og legaliteten var på Ecuadors side.

»Odiøs gæld« er et juridisk fagudtryk, som opstod i 1927 med den russisk-amerikanske jurist Alexander Nahum Sack, som baserede sine resultater på to undersøgelser: den gæld, som den habsburgske kejser Maximilian pålagde Mexico ved invasionen og besættelsen af landet i midten af det 19. århundrede, en gæld, som blev afvist af Mexicos daværende præsident, Benito Juárez, med hjælp fra Abraham Lincoln; og sagen om Cuba i begyndelsen af det 20. århundrede, som opnåede uafhængighed fra Spanien og den gæld, landet havde påført sin ø-koloni. Sack skrev i sin *Les Effets des transformations des États sur leurs dettes publiques et autres obligations financières: Traité juridique et financier*, Recueil Sirey, 1927:

»Grunden til, at denne afskyelige gæld ikke kan overlades til staten, er, at en sådan gæld ikke opfylder en af de betingelser, der bestemmer lovligheden af statsgæld, dvs: Statsgæld skal være stiftet og midlerne udbetalt til statens behov og i statens interesse. Odiøs gæld, der er indgået og brugt til formål, som efter kreditorernes viden er i modstrid med nationens interesser, forpligter ikke sidstnævnte.«

Internationale institutioner som UNCTAD har efterfølgende offentliggjort undersøgelser, der anerkender gyldigheden af Sacks argument, som f.eks. essayet »The Concept of Odious Debt in Public International Law« fra juli 2007 af professor Robert Howse, der er professor i jura ved University of Michigan Law School.

Den anerkendte amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche sporede den samme opfattelse – kravet om, at gæld skal tjene den generelle velfærd – til grundlæggerne af det amerikanske økonomiske system. I en tale i januar 2011 erklærede LaRouche:

»En ærlig gæld til fremtiden kan kun betales gennem ærlig skabelse af tilsvarende fysisk rigdom i fremtiden, hvilket omfatter udvikling af de kreative kræfter hos alle borgere, alle børn og alle teenagere.

»Den gæld, der skabes af et kreditsystem, tilbagebetales af den fremtidige produktion; det forstod allerede Winthrops og Mathers i Massachusetts-kolonien. En sådan gæld kræver, at regeringen begrænser sin ophobning til den effektive del af sin forpligtelse til at fremme produktionen. Juridisk set kan de kun pådrages på grundlag af øget skabelse af fysisk velstand og vækst i nationens fysiske produktivitet. Enhver gæld, der er optaget som følge af finansiel spekulation, har ingen legitimitet i en regerings øjne.

”Det er sådan, man med enkle ord kan beskrive Hamiltons vigtige princip, som ligger indbygget i hensigten med præamblen til vores forfatning.

»Gæld er god, når den er designet til at være god, som i tilfældet med et kreditsystem, der hviler på en forpligtelse til at øge nettoskabelsen af velstand pr. person og pr. kvadratkilometer af en nations territorium.«

Det er denne tilgang – som også lå til grund for Westfalen-traktaten fra 1648, herunder dens bestemmelser om gældsmoratorier – der nu skal anvendes globalt i dette jubelår

for at befri verden for ågerpesten én gang for alle og dermed truslen om krig og folkedrab. Det vil derefter sætte scenen for at organisere et nyt paradigme baseret på en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der gør det muligt at udstede god kredit til den værdige sag med global økonomisk udvikling.

Foto: Pave Frans har officielt lanceret 2025 som et jubilæumsår. Kredit: CC/© Mazur/catholicnews.org.uk

---

EN JULEPRÆDIKEN OM FRED Martin Luther King, Jr. (15/1/1929-4/4/1968)

Download (PDF, Unknown)

EN JULEPRÆDIKEN OM FRED

Martin Luther King, Jr. (15/1/1929-4/4/1968)

»Husk ham som manden, der nægtede at opgive troen på menneskehedens endegyldige frelse.«

– Fr. King, 1/5/1968

Ebenezer baptistkirke, Atlanta, Georgia

24. december 1967

»Fred på Jord...«

Prædiken er oversat af Hans Frederik Brobjerg.

Overvind galskaben, ikke hinanden

Ikke korrekturlæst

af Jason Ross (EIRNS) – 29. december 2024

Søndag den 29. december afholdt Læger mod Folkedrab en akut livestream som reaktion på Israels ødelæggelse af Kamal Adwan, det sidste hospital i det nordlige Gaza. Læger, historikere, eksperter, aktivister og en FN-embedsmand talte om den forfærdelige situation, ulovligheden i alle tilfælde af overfald på sundhedspersonale, de omfattende beviser for, at Israel fører en bevidst folkemordspolitik, og hvordan folk kan handle for at gennemtvinge en ændring af Israels (og USA's) politik. Gruppen opfordrede sundhedspersonalet til at erklære sig »syge af folkedrab« den 6. januar 2025 og opfordrede alle til at deltage i gruppens lobbyarbejde i Washington D.C. i den uge.

I mellemtiden bliver den skandaløse annullering af første runde af præsidentvalget i Rumænien udfordret i retten i en høring, der netop er blevet flyttet til den 30. december. Den tyske præsident Frank-Walter Steinmeier sagde i sin tale den 27. december, hvor han meddelte, at han afskedigede det tyske parlament, at Rumænien var et eksempel på, hvordan indblanding udefra truer »demokrati og stabilitet«. Annoncerer han muligheden for, at vælgernes vilje på samme måde kan blive tilsidesat i Tyskland?

Hvis du venter på demokrati i Syrien, skal du ikke holde vejret. Landets nuværende de facto-leder har sagt, at der er fire år til valget.

Spørgsmålet om ytringsfrihed, herunder politisk ytringsfrihed, er ved at blive sat på spidsen i USA med det kommende forbud mod TikTok den 19. januar og den fremskyndede høring i

højesteret om forbuddets forfatningsmæssige gyldighed den 10. januar. Donald Trump, som i 2020 underskrev en bekendtgørelse, der krævede frasalg af TikToks moderselskab ByteDance, har føjet sin stemme til dem, der opfordrer højesteret til at udsætte forbuddet. Trumps førsteklases forhandlingsevner og kendskab til sociale medier sætter ham i en unik position til at forhandle sig frem til en løsning på dødvandet, uden at højesteret skal tage stilling til de vanskelige spørgsmål om »First Amendment«, siger han.

Apropos forhandlinger har den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov sagt, at Rusland »ikke er tilfreds« med forslaget om at udskyde Ukraines NATO-medlemskab med 20 år og samtidig indføre europæiske styrker som fredsbevarende styrker. Med hensyn til Oreshnik og det ændrede miljø for strategiske våben sagde han, at Rusland fortsat overholder visse aspekter af de nu nedlagte traktater om missilbegrænsning, men måske reviderer denne politik i lyset af USA's og NATO's handlinger.

Den seneste spænding, der påvirker Rusland, er nødlandingen af Azerbaijan Airlines Flight 8243 i Kasakhstan efter en mislykket landing i Grozny, Rusland, som fortsætter med at give flere spørgsmål end svar. Aserbajdsjans præsident Aliyev har sagt, at styrtet helt sikkert var forårsaget af russiske luftforsvarssystemer, og han har krævet en mere direkte undskyldning fra sin russiske modpart.

Civilisationen hænger i en tynd tråd; et nyt paradigme for sikkerhed, udvikling, videnskab og kultur er desperat nødvendigt, hvis vi skal sikre vores evne til at ønske hinanden et godt nytår.

Vores smukke menneskeart er på grund af sin frie vilje i stand til at begå grusomheder. Friedrich Schiller behandler faren for rablende galskab i sit digt »Klokken«.

Gefährlich ist's, den Leu zu wecken,

Verderblich ist des Tigers Zahn,

Jedoch der schrecklichste der Schrecken,

Das ist der Mensch in seinem Wahn.

Farligt er det at vække løven,

Dødelig er tigerens tænder,

Men den mest forfærdelige af alle rædsler,

Er mennesket fortåret af vanvittig vrede.

Vi må stige op fra galskab til fornuft og bruge vores mentale kræfter på at overvinde, ikke hinanden, men snarere de mange paradokser, som universet præsenterer os for, som muligheder for at forstå, stadig mindre ufuldkomment, det universelle.

Foto: Dr. Mark Perlmutter talte ved Doctors Against Genocide webcast om folkemordet i Gaza. Kredit: Zoom-møde med Læger mod folkedrab

---

Den Internationale Fredskoalitions møde #82, fredag den 27. december 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Jeg håber, at folk i løbet af ferien har taget sig tid til at opfriske tankerne og læse en masse gode ideer; læse poesi og se et Shakespeare-stykke eller noget andet for at opfriske tankerne, for vi er med i det her på den lange bane. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 82. møde i træk. Jeg ved, at det har været en meget intens periode lige nu, og det er meget

vigtigt, at folk tager sig tid til at reflektere og hæve humøret og bringe tankerne et højere sted hen i disse svære tider. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed som medordstyrere for diskussionen.

Vi oprettede dette forum for 82 uger siden for at forene hele fredsbevægelsen; for helt ærligt, den har været splittet og dysfunktionel. Mange mennesker vil ikke arbejde sammen med hinanden. Vi er nødt til at sige: »Nu er det nok! Vi står over for en atomar tredje verdenskrig, og vi er nødt til at samle folk fra alle ideologier, som ønsker ægte fred, for at få det til at ske.« Fjenden vil have os til at skændes og slås med hinanden for at forhindre os i at samarbejde om at nå dette sande mål.

Vi har et par personer på plads i dag til diskussionsperioden; jeg lægger dagsordenen ud i chatten om et øjeblik. Til at starte os i dag vil jeg gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og også initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig sige velkommen til jer alle, og jeg håber, at I har haft en god jul, og jeg håber, at I får et godt nytår; især et helt nyt år, for det er endnu ikke sikkert. Som vi har diskuteret flere gange før, er den største krise, at magthaverne måske vil bruge tiden, før præsident Trump kommer ind i Det Hvide Hus den 20. januar, til at forblive den farligste periode i historien nogensinde – og det inkluderer Cuba-krisen. Det faktum, at Biden-administrationen, på trods af at de klart er blevet stemt ud, vedvarende fører en provokationspolitik, som det blev demonstreret ved, at de juledag, den 25. december, godkendte endnu et antal ATACMS-missiler til brug for Ukraine; det er en indikation på, at de ikke ændrer politik. På samme måde antyder det faktum, at USA, umiddelbart efter at have skaffet sig af med præsident Assad i Syrien, har taget skridt til at etablere en militærbase i nærheden af Damaskus, at der heller ikke synes at være nogen

ændring i politikken over for Sydvestasien.

Hvad der vil ske, når Trump kommer til – hvis vi når dertil – er naturligvis det store spørgsmål, som hele verden spekulerer på. Den russiske udenrigsminister Lavrov sagde for nylig på en pressekonference, at de har modtaget opmuntrende signaler, men at det stadig er uvist, om disse signaler understøttes af fakta, som tager hensyn til Ruslands sikkerhedsinteresser, eller om politikken i bund og grund vil forblive den samme. Man kan ikke bebrejde russerne, at de tvivler, efter at Merkel og Hollande har indrømmet, at de kun gik med til Minsk- og Minsk II-processen for at vinde tid til, at Ukraine kunne træne og bevæbne sine militære styrker op til en NATO-standard; med andre ord, at de snød. Så man kan ikke bebrejde russerne og mange andre brudte løfter, at de er yderst forsigtige. Lavrov sagde også på den samme pressekonference, at russerne ikke har til hensigt at true med atomkrig; at den beskyldning er falsk.

At det var Putin, der i 2021 tog initiativ til eller mindede om den politik, der blev aftalt mellem Gorbatsjov og præsident Reagan i 1987 om, at atomkrig aldrig kan vindes og derfor aldrig må udkæmpes. der fik de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd til at gentage denne politik. Han mindede også folk om, at den meget kortlivede britiske premierminister Liz Truss sagde, at hvis hun blev premierminister, ville hun naturligvis straks trykke på knappen til atomvåben uden at tøve, og at det viser en tankegang. På samme pressekonference henviste han også uden at nævne ham ved navn til [admiral Thomas Buchanan] og hans nylige udtalelse på CSIS-tænkertankens konference om, at USA ser det som deres privilegium potentielt at bruge forebyggende atomart angreb, hvis de mener, at deres overherredømme er truet. Dog med det forbehold, at USA bør beholde nok atomvåben, så de kan afskrække fremtidige konkurrenter og fjender; hvilket indebærer, at de har den idé, at en begrænset atomkrig kan udkæmpes og naturligvis vindes. Det er en fuldstændig tåbelig antagelse. Og for det andet, at

man efter noget tid kan få endnu en af disse begrænsede atomkrige; hvilket er helt grotesk og aldrig vil ske på denne måde.

Så russerne er tydeligvis på vagt, i højeste alarmberedskab; i betragtning af at situationen i Ukraine tydeligvis er militært tabt, men ikke desto mindre fortsætter angrebene på russisk territorium. Naturligvis forsøger russerne at afslutte krigen med militære midler lige nu, hvilket ikke er kønt. Men pointen er, at eftersom Vesten tydeligvis ikke er engageret i seriøst diplomati, så er det blevet den russiske tankegang. Det kan man beklage sig over, men det er realiteten i situationen.

Nu tror jeg, at Trump, som er Trump, allerede er kommet med nogle udmeldinger, som man ikke helt ved, om det er ment som en joke, om det er ment seriøst, eller om det er meningen at bruge Trump-taktikker til at destabilisere venner og fjender. Under alle omstændigheder erklærede han, at han vil eje Panamakanalen igen; at han mener, at Canada bør integreres i USA som den 51. stat; at han vil købe Grønland.

Alle disse bemærkninger har skabt stor opstandelse, og naturligvis har regeringerne i Panama og Grønland klart erklæret, at de ikke har sådanne intentioner, og det samme gælder Canada. Men betyder det, at Trump har fået en ny form for humor, eller er det en trussel, eller er det for at destabilisere tingene? Under alle omstændigheder må vi se, hvad der sker. Trump har også sagt, at han vil afslutte krigene. Det kan vi desværre kun spekulere over og se, hvad der sker, da udnævnelserne i Trump-administrationen er meget blandede. Der er folk, som man kan forvente positive tiltag fra, og der er gamle krigshøge, Kina-bashere og så videre. Om Trump vil styre disse mennesker med sin politik, eller om han vil blive styret af dem, må tiden vise.

Nu kan jeg rapportere to håbefulde tegn – de er bare skridt i den rigtige retning. Det ene er, at den japanske udenrigsminister besøgte Beijing for et par dage siden og blev enig med den kinesiske udenrigsminister Wang Yi om en meget

vidtrækkende aftale om samarbejde mellem Japan og Kina; herunder mange aspekter, meget vigtigt, at de vil fremme hinandens klassiske traditioner. Jeg synes, det er et meget klart tegn på, at Japan måske ikke ønsker at acceptere et globalt NATO i Stillehavet, og forhåbentlig vil det være et skridt i den rigtige retning. Også det faktum, at præsident Putin meddelte, at efter hans møde med den slovakiske premierminister Fico, som deltog i topmødet i Sankt Petersborg i Den Eurasiske Økonomiske Union, meddelte de, at Putin er enig i potentielt at have Slovakiet som mødested for fredsforhandlinger om Ukraine. Jeg synes, det er et meget lovende tegn; det antyder tydeligt, at der er en vilje i Rusland til at indgå i sådanne fredsforhandlinger. Fico har også sagt mange gange, at han ser Slovakiet sammen med Ungarn, kan man sige, som en potentiel bro mellem Rusland og de vesteuropæiske lande. Så det er meget lovende.

Hvis man ser på situationen i Mellemøsten, så havde vi en diskussion mellem folk fra IPC og Schiller Instituttet i går og i dag, hvor vi forsøgte at finde ud af, hvordan situationen er. Helt ærligt synes jeg, at den er meget forvirrende. På den ene side var den måde, hvorpå den syriske regering blev afsat på 11 eller 12 dage, tydeligvis en stor overraskelse for mange. Hvad fulgte bagefter? Israel annekterede ikke kun Golanhøjderne, men også dele af det syriske territorium uden for dem; tyrkisk kontrol med andre dele af Syrien; USA forblev også i dele af Syrien. Alt dette er et stort spørgsmålstegn i forhold til Syriens fremtid. De israelske bombardementer mod Yemen fortsætter, så det er en meget ustabil situation. Det nye lederskab, det såkaldte HTS, alle de mennesker, som nu udgør den nye regering, har en fortid som stiftende medlemmer af al-Nusra, al-Qaeda. Den nye regeringschef, al-Sharaa – tidligere al-Jolani – havde en dusør på 10 millioner dollars på sit hoved indtil for få dage siden. Han er nu den nye regeringsleder sammen med andre af den tradition.

Hvordan skal man forholde sig til det? Det ser ud til, at der

er en aftale mellem Rusland, Tyrkiet, Iran, Golfstaterne og Libanon om, at det eneste, der skal forhindres, er, at Syrien nu går samme vej som Libyen. Hvis du husker det, faldt landet efter NATO's bombing af Libyen i 2011 og drabet på Gaddafi fuldstændig sammen i krig mellem alle de forskellige grupperinger og har været en forfærdelig fejlslagen stat lige siden. Hvis det samme sker i Syrien, vil det naturligvis være en katastrofe, ikke kun for det syriske folk, men for hele regionen. Så ud fra det, Lavrov også sagde, ser det ud til, at Rusland ikke har afbrudt de diplomatiske forbindelser med Syrien, de taler med den nye regering. De understregede, at Rusland har langvarige forbindelser med Syrien; at titusinder af syrere er blevet uddannet på universiteter i Rusland. Der er 5.000 syriske studerende i Rusland lige nu.

Og Rusland ønsker at bevare både processen i FN's Sikkerhedsråd om Syrien og Astana-processen. Det ser ud til, at de andre deltagere i Astana-processen også har udtrykt interesse for at kæmpe for stabilitet. Forhåbentlig mener den nye regering det alvorligt med at omdanne sig til en ny form for regering. Chas Freeman sagde sjovt nok, at denne nye regeringschef, al-Sharaa, som han nu kaldes, er en liberal moderat jihadist. Forhåbentlig vil det ændre sig. Som sagt har jeg svært ved at forstå det, men det er også meget tydeligt, at der er tale om en komplet krudttønde; at der er mange forskellige fraktioner og grupperinger, som er allieret med forskellige kræfter. Så det er en krudttønde, og jeg håber, at andre deltagere i denne diskussion vil kaste mere lys over situationen.

Når det er sagt, er faren, at Netanyahu kan føle, at han har vind i sejlene, og at hans angiveligt største modstandere er blevet slået ud. Gaza er et komplet horrorshow; folkemordet optrappes, hvis det endda er muligt. Nye rapporter viser, at 95 % af børnene i Gaza tror, at de snart vil dø. 50 % af børnene mener, at de bør dø når som helst, fordi det ville være bedre end at leve videre. Som sagt er det efter min

mening en af de mest forfærdelige ting, at verdensoffentligheden ser på dette. Jeg har det klare indtryk, at Vestens fiasko, Vestens og europæernes ligegyldighed med hensyn til at stoppe dette folkemord, vil forblive hos os som en stor byrde i dannelsen af den nye orden, vi forhåbentlig kan skabe; fordi denne ligegyldighed viser en grad af moralsk dekadence, som er svær at sluge. Det er situationen i Gaza.

Hizbollah er helt klart blevet svækket, efter at Syrien er blevet slået ud. Nu er der nye udtalelser fra Gallant og andre om, at de nu vil gå efter houthierne i Yemen, og der var et bombeangreb på lufthavnen i Sanaa, som næsten dræbte chefen for WHO, Dr. Tedros Ghebreyesus, som næsten blev dræbt, fordi hans fly blev angrebet. Han blev heldigvis ikke dræbt, men det blev nogle mennesker omkring det. Det blev stærkt fordømt af FN's generalsekretær Guterres, fordi den, der foretog angrebet, sandsynligvis vidste, at han var der. Så den situation frygtes at blive optrappet, og spørgsmålet er, hvad der vil ske mellem Israel og Iran, før Trump kommer til magten? Der er folk, der advarer om, at i betragtning af at russerne helt klart er på Irans side og ikke vil tillade noget større angreb på Iran.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at det faktum, at den iranske udenrigsminister Araghchi nu er i Beijing for at forny deres 25-årige aftale, betyder, at Iran ikke er alene. De er allieret med Rusland og Kina. Så hvis Israel angriber Iran, herunder forsøger at ødelægge atomanlæggene – hvilket kun kan gøres med atomvåben – vil det medføre en umiddelbar fare for en generel, nu kun regional krig, men en krig, som kan blive global i den næste periode. Der er dog folk, der advarer om, at Israel bør være opmærksom på, at man ikke bare kan ødelægge sit nabolands militære anlæg og så tro, at det er nok til at leve i fred for evigt; det er mere eller mindre Lavrovs ord. Den israelske historiker Ilan Pappé advarede om, at han tror, at dette er begyndelsen på enden for Israel, for hvis man skaber så mange fjender og er geografisk placeret midt i den

arabiske region, så kan det meget vel vende sig mod Israel i stor stil ikke langt ude i fremtiden.

Så jeg beskriver bare de ekstremt eksplosive situationer både omkring Ukraine og omkring Iran. Det bringer mig tilbage til spørgsmålet om, at medmindre vi går over til et helt nyt paradigme, hvor vi holder op med at tænke i geopolitik, så er geopolitik en mental sygdom, som bør udryddes. Vi må erstatte det med respekt for alle landes nationale suverænitet; vi må respektere alle landes sikkerhedsinteresser; vi må sætte forslaget om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen i det kommende år. Jeg tror, at det også er Trump alene, der gør Amerika stort igen uden at tage hensyn til, at andre lande også har ret til udvikling og udfoldelse af deres potentiale; måske er det muligt med Trump, men der er mange hvis'er.

Så jeg kan kun sige, at Den Internationale Fredskoalitions rolle må være at øge vores indsats for at få et sådant nyt paradigme på bordet, og forhåbentlig kan vores fælles indsats bidrage til den opgave på kort sigt.

{Bemærkninger under diskussionen:}}

Først og fremmest er jeg helt enig med Ray om »{Wahnsinn}«, for jeg spørger mig selv gentagne gange, hvis man har en etablering af det neoliberale system, der ikke indser, at alle deres politikker slår fejl, fordi de forårsager et enormt tilbageslag, hvorfor er det så, at de ikke kan tilpasse sig og sige: »OK, vi begik en fejl, og vi tilpasser os.« Men intet af det er synligt. Ifølge Albert Einstein er definitionen af {Wahnsinn}, at hvis man vedvarende gør det samme og forventer et andet resultat, definerer han det som {Wahnsinn}. Ud fra den definition og den fuldstændige mangel på virkelighed, hvad er der så galt med disse etableringer, og hvad skal der til for at ændre det? Det er den ene pointe.

Det andet punkt, som svar til Larry, vil jeg sige, at det, du beskriver, faktisk passer på min erfaring; Tyrkiets intention

om at skabe et Stor-Tyrkiet, fordi de tænker i retning af genoprettelse af Det Osmanniske Rige. De ser på det tyrkiske folk i hele Centralasien, og Lyndon LaRouche og jeg havde engang et møde med Özal-regeringen, og jeg var faktisk ret forbløffet på det tidspunkt over, i hvor høj grad perspektivet om et større Tyrkiet var i tankerne hos denne regering. Så jeg vil selvfølgelig gerne have en kommentar fra Larry til det punkt...

Jeg tror bare, at i mine studier af historien, tror jeg, at denne idé om, at der findes ekstraordinære mennesker; hver gang et land havde den selvopfattelse, førte det til en katastrofe. Mest bemærkelsesværdigt er naturligvis det, der skete i Tyskland for omkring 80 år siden. Jeg tror, at idéen om, at der findes mennesker, som er mere udvalgte end andre, er en af de idéer, som virkelig bør skandaliseres og udryddes. For ud af det kommer geopolitik og manipulation af alle mulige ting. Måske skulle vi beslutte, at de ting, vi skal af med, er geopolitik og idéen om, at der findes særligt udvalgte mennesker, uundværlige mennesker. Se på hvert enkelt tilfælde; hvert enkelt tilfælde fører til katastrofe, så det ville være min kommentar til det...

[Kommentar til et interview med Oleksiy Arestovich, tidligere rådgiver og senere kritiker af Zelenskyj, i eksil i USA]. Jeg tror, at det interview eller disse udtalelser er helt i overensstemmelse med det, jeg har observeret gennem årene, for Putin var der allerede under Jeltsin-perioden, og på det tidspunkt blev Jeltsin-regeringen af russiske patrioter betragtet som et fuldstændigt angreb på Rusland; en hjerneflugt. Der var en kæmpe operation for at trække forskere ud, og den befolkningsmæssige kurve kollapsede med 1 million om året; der blev skrevet bøger om, at dette var folkemord. Det fortsatte virkelig, indtil Putin kom tilbage. I begyndelsen havde han meget svært ved at rette op på det, fordi oligarkerne var blevet meget stærke. Det tog lang tid, og det var først anden gang, da Putin kom til, efter at

Medvedev var blevet præsident, at han virkelig kunne rette op på mange af disse ting.

Men hvad angår Putins tålmodighed, så tror jeg, at det er helt rigtigt. Hvis du sammenligner Putins tale i den tyske forbundsdag i 2001, som for en stor dels vedkommende var på tysk, citerede han Lessing og Heine. Han gjorde en stor indsats for at fremhæve ideen om en fælles eurasisk sikkerhed; på det tidspunkt talte han stadig om en sikkerhedsarkitektur fra Lissabon til Vladivostok, hvis jeg har ret. Det kunne have været Lissabon til Uralbjergene. Men under alle omstændigheder talte han om integrationen af Rusland med Vesten. Sammenlign det med talen i München i 2007, hvor han allerede udtrykte sin ekstreme skuffelse over Vestens afvisning af ethvert russisk forslag. Og for nylig gav han et interview, hvor han sagde, at han mente, at den særlige militæroperation kom for sent; at den skulle have været gennemført meget tidligere og ikke have ventet i alle disse år, hvor 14.000 mennesker i Donbass blev dræbt; hvilket blev anerkendt af OECD på det tidspunkt, men der kom ingen reaktion fra Vesten.

Så jeg tror, det er spildt tillid. Jeg tror, at vi nu er nået til et punkt, hvor Ruslands tillid til Vesten er på nulpunktet, hvis ikke under. Så jeg synes, det er meget nyttigt at give sådan et interview, især til et amerikansk publikum, for som Ray og andre har sagt mange gange, så betyder det at forstå den anden side ikke, at man skal være enig i alle handlinger. Men hvis man ikke forsøger at forstå, hvor den anden side kommer fra, vil der aldrig blive tale om en tilbagevenden til diplomatiet. Derfor synes jeg, at dette interview er ekstremt nyttigt...

Jeg tror, at den anden pointe med Oreshnik er, at den vil gøre forsvaret billigere end angrebet. Og det er en fordel, som i det mindste i den nuværende periode med våbenkapløb vil være en væsentlig faktor.

Men jeg ville faktisk gerne sige noget om det økonomiske

spørgsmål, og hvordan vi kommer tilbage til den fysiske økonomi. En ting, som vi ikke har nævnt endnu, og det skyldes simpelthen den overvældende mængde emner, vi skal dække, er det faktum, at der sker noget i Tyskland, som er utroligt. Man ser en ødelæggelse af den tyske økonomi; Tyskland er ved at forsvinde som industriland, så meget at mange kommentatorer allerede frydefuldt siger, at det er uigenkaldeligt; afindustrialiseringen af Tyskland vil være permanent, og med den vil hele Europa følge efter. Det er vi meget tæt på. Jeg vil absolut tro, at dette vil være en faktor i de kommende måneder, endda hvis Trump-administrationen kommer til. For hvis Trump går videre med det, han har antydnet, at han vil have massive toldsætter mod EU, vil det fremprovokere en reaktion. EU overlever måske ikke alt dette, og NATO overlever måske ikke alt dette; for jeg tror, at den form for erosion – hvis man fjerner grundlaget for alt, som er økonomien, kan jeg kun sige, at vi står over for en form for turbulens, som folk sandsynligvis ikke har nogen anelse om endnu.

Ellers hænger finanskrakket, kollapset af det bankerotte system, stadig over os som et damoklessværd, og hvis det sker, hvem vil så være i en bedre position? Vil det være de lande, der har lagt vægt på fysisk økonomi, på infrastruktur, på industriparker, på højhastighedsjernbaner? Kina er nu begyndt at bygge loopet, som grundlæggende er ideen om at have et rør, hvor de kan opnå hastigheder på 1.000 km i timen, og de bevæger sig ind i den kommercielle fase af dette med testkørsler mellem større byer. Det vil erstatte al flytrafik, i hvert fald indenrigs, fordi det vil være meget hurtigere at køre gennem sådan et rørsystem end at tage til lufthavnen og alt muligt andet. Så vi står på randen af fysiske gennembrud, som Vesten – der stadig satser på maksimal profit, på at penge skal tjene penge, på spekulation – vil være dårligere stillet med. Derfor, da det ikke vil være godt nok – man kunne sige, at landene i den Globale Majoritet allerede er ved at danne deres nye system, så lad dem gøre det; lad resten være adskilt. Men det indebærer desværre, at så længe der er en

doktrin om, at USA ønsker at forblive verdens hersker, er jeg bange for, at det vil føre til Tredje Verdenskrig.

Det eneste håb, den eneste mulighed – og jeg har sagt det igen og igen, men jeg gentager det – det eneste håb, jeg kan se, hvordan vi kommer ud af faren for en atomkrig, ville være, at landene i Vesten; de europæiske nationer og endda USA, ville sige, lad os stoppe geopolitikken. Lad os gå fra konfrontation til samarbejde. Så kunne USA bruge al sin nye kredit, som de ville være nødt til at skabe, til at genopbygge USA. USA har ikke en eneste kilometer hurtigtog. Hvorfor ikke begynde at bygge et hurtigtogssystem? Bygge nye byer? Der er store dele af USA, som er fuldstændig underbefolkede, fordi industrialiseringen mod vest stoppede på et tidspunkt. Man kunne bygge nye byer i lande, hvor der er meget få mennesker lige nu. Jeg tror, vi er nødt til at få det paradigmeskifte.

Hvis USA, de europæiske lande og BRIKS gik sammen og sagde, at vi vil opbygge et akutprogram for Afrika, for Latinamerika, for fattige asiatiske lande; at have et akutprogram for industrialisering for at afhjælpe migrantkrisen. For at bygge en mur på grænsen til Mexico vil ikke løse migrantproblemet. At opbygge Frontex til en endda endnu mere ondsksfuld paramilitær organisation for at skubbe migranterne tilbage over Middelhavet vil ikke løse migrantspørgsmålet. Men hvis Europa og USA gik sammen med BRIKS og opbyggede Latinamerika med den bi-oceaniske jernbane og andre infrastrukturårer, der skaber forudsætningen for industrialiseringen af hele det latinamerikanske kontinent; hvis europæerne på samme måde gik sammen med BRIKS om at opbygge det ødelagte Sydvestasien og få et crash-program for elektrificeringen af Afrika, hvor 600 millioner mennesker stadig ikke har adgang til elektricitet, ville man skabe et stærkt incitament for migranterne til at blive hjemme og opbygge deres egne økonomier. Det ville være den eneste menneskelige måde at løse migrantkrisen på.

Jeg tror, vi skal bruge vores evner i Den Internationale Fredskoalition til at skubbe i denne retning. Det er ikke nok

at være imod krigen; man er nødt til at afhjælpe det, der er årsagen til krigen. Det er at få europæerne og amerikanerne tilbage til fysisk økonomi i stedet for profit.

{Afsluttende bemærkninger:}}

Jeg vil også gerne appellere til alle de mennesker, der ser dette, om virkelig at gå imod krigen på enhver måde, I kan; det kan være ved valg at stemme alle partier ud, som er for Taurus-leverancer, ATACMS og hvad ved jeg. For jeg tror, at vi virkelig er i den største fare for menneskeheden nogensinde, og kravene om galskab er stigende. Der er nu en ny generalløjtnant i Bundeswehr ved navn Harald Gante, som lige har udtalt sig i et interview med et foretagende, der hedder CPM Defence Network. Der sagde han, at Rusland vil være klar til at kæmpe fuldt ud mod NATO om fem år i 2029; men de kunne endda angribe lige nu. Så Bundeswehr bør gøre sig klar fra den ene dag til den anden, for vi kan blive nødt til at kæmpe i nat.

Dette er vanvittigt! Det er fuldstændig vanvittigt, men disse mennesker er derude, og der er mange af dem – tænketanksfolk, mediefolk. Derfor synes jeg, at vi virkelig skal komme ud og stoppe jeres frygt! Tag bladet fra munden! Tal med dine naboer og dine kolleger, for jeg har set, at i lyset af at den tyske krise virkelig har nået et punkt, hvor man ikke længere kan benægte den, er der sket en eksplosion af stemmer i alternative medier, og folk har oprettet nye platforme, nye chats. Og de siger, at der ikke længere er sammenfald mellem Tysklands og USA's interesser. For tyske forhold er det en revolutionerende udvikling. Jeg tror, at vi på en eller anden måde skal bruge denne mulighed for forhåbentlig at nå frem til den 20. januar. Der vil helt sikkert være turbulens mellem USA og Europa; men denne turbulens skal bruges til at skabe den løsning, som vi nævnte før, med at løse flygtningeproblemet på den eneste menneskelige måde, man kan gøre det på, ved at opbygge landene i det Globale Syd.

Men jeg tror også, at vi har en påtrængende nødvendighed af at

diskutere aksiomerne: Hvad er vores menneskebillede? Tror vi på oplysningstidens Hobbes og Locke, at mennesket ikke er anderledes end et dyr, og at man er nødt til at have en Leviathan for at kontrollere dem? Eller er det en kristen humanistisk klassisk opfattelse; Schillers og Beethovens, at alle mennesker vil blive brødre, fordi vi alle er begavet med kreativ fornuft og i stand til agapē, til kærlighed? Jeg synes, at spørgsmålet om menneskebilledet er så vigtigt, fordi det ligger til grund for det, vi gør. Det bestemmer, hvordan vi tænker. Så jeg håber, at vi kan inkludere denne diskussion om menneskebilledet og de mere grundlæggende filosofiske ideer i fremtidige diskussioner. Det bør give os styrke til at gribe ind lige nu, for det er nu, den største fare er der.

Menneskehedens magt: Kraften til at stoppe atomkrig

Webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Torsdag den 26. december 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er torsdag den 26. december 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i denne uge. Du kan sende dine spørgsmål eller kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-

siden.

Helga, den julevåbenhvile, som den ungarske premierminister Viktor Orbán foreslog, blev afvist af Zelenskyj. Som følge heraf fortsætter krigen i Ukraine, mens den israelske hær fortsætter en offensiv, som ser ud til, at de har blodigt travlt med at konsolidere et Storisrael. Alligevel har der været nogle positive diplomatiske udviklinger, som vi vil diskutere i dag: For eksempel mellem Kina og Japan og Rusland og Pakistan. Men jeg vil gerne starte med den eksistentielle fare fra den angloamerikanske krigsdrift. Jeg har fået flere spørgsmål om, hvorvidt du virkelig tror, at de neokonservative er skøre nok til at forsøge at fremprovokere eller starte en atomkrig?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først ønske jer alle en glædelig jul, for her i Europa har vi stadig anden juledag, i modsætning til i USA, men man bør stadig være i julestemning: For som I ved, understregede også pave Frans i sin årlige julelevelsingelse [»Urbi et Orbi«] i høj grad spørgsmålet om fred, dialog, konfliktløsning kun gennem dialog og forhandlinger, og han meddelte, at 2025 bliver et jubelår, hvilket ifølge den kristne tro skulle betyde, at en masse uretfærdigheder skulle rettes op: Gæld skulle eftergives, andre konflikter skulle løses.

Og selv om det virker som chancen for et snefnug i helvede under de nuværende omstændigheder, er jeg lidt midt imellem – på den ene side er der ingen tvivl om, at det, vi har sagt i de sidste mange udsendelser, nemlig at ugerne, indtil Trump kommer ind i Det Hvide Hus, efter min og andres mening bliver den farligste periode i historien nogensinde, og det inkluderer Cubakrisen, af den meget enkle grund, at selv om Trump har omgivet sig med en masse neokonservative, som alle vil få poster i hans administration, så har Trump, set fra Wall Streets og det militærindustrielle kompleks i City of Londons synspunkt, den egenskab, at han er relativt uforudsigelig, og han er kommet med så mange modstridende

udtalelser, at man ikke kan være sikker på, hvad han mener? Mener han, at USA og Kina sammen kan løse alle problemer? Eller mener han, at de flinke kinesere, der arbejder på Panamakanalen, skal smides ud, fordi det er amerikanernes ejendom? Også meddelelsen om, at han vil opkøbe eller opsluge Grønland – jeg mener, Panamakanalen, Grønland, told mod BRIKS-landene – jeg synes, der er så mange advarselssignaler, at man ikke kan være sikker på, hvad denne administration vil gøre.

På den anden side har han også udtalt, at han ønsker at afslutte krigene. Det er meget svært at bedømme. Men jeg tror alligevel, at den lille usikkerhedsmargin er for meget for oligarkiet, som ser, at deres system tydeligvis er ved at smuldre. Og mens det nye system i form af BRIKS-Plus, SCO, Den Eurasiske Økonomiske Union, ASEAN, alle disse lande forsøger at opbygge et system, og hvis det nye system er imod USA eller samarbejder med USA, er det ikke disse landes skyld: Det er udelukkende USA's og de europæiske nationers holdning. For hvis de rakte hånden ud og sagde »Lad os samarbejde«, ville hele verden være fuld af lettelse og gøre det.

Så under alle omstændigheder går vi ind i denne ekstremt farlige periode, hvor der kan ske noget, og desværre var den russiske udenrigsminister Lavrovs julepressekonference, hvor han igen gentog, at det ikke er Rusland, der truer med atomkrig, at Rusland på intet tidspunkt startede denne debat, at Putin i 2021 faktisk havde gentaget det berømte ordsprog mellem Reagan og Gorbatsjov fra 1987 om, at en atomkrig ikke kan vindes og derfor aldrig bør startes. At det var det, Putin insisterede på, at de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd skulle gentage, og det gjorde de. Men der kom naturligvis andre erklæringer, og den amerikanske doktrin har hele tiden været USA's forrang og USA's lederrolle i USA.

Og kontreadmiral Thomas Buchanan havde sagt på dette CSIS-møde i november i Washington, at USA betragter det som legitimt endda at bruge atomvåben for at opretholde den hegemoniske position. Og det bringer os i umiddelbar fare, for den

optrapning, vi har set i den seneste tid, de stadig kraftigere våben, der bliver leveret til Ukraine, til deres rådighed, ATAMCS, dybt ind på russisk territorium, og endda efter at russerne brugte Oreshnik-missilet, som er en game-changer, og al den vestlige propaganda, der forsøger at sige, »åh, der er virkelig ikke noget nyt ved dette missil«, er bare ikke sandt! Jeg tror, at russerne har lavet en strategisk overraskelse ved at udvikle dette mellemdistancemissil, som kan nå op på Mach 10 eller endda Mach 11 og ikke er til at opfange. Det kan nå alle dele af Europa, det kan nå Guam, det kan nå USA's vestkyst; og at vi overhovedet er i dette område, viser dig, at de vestlige etableringer, det er hårrejsende, at de tilsyneladende er helt ude af stand til at gennemgå deres politik, indse, at den ikke fungerer, og starte en diskussion, hvor de udtrykker vilje til at rette op på det. Men det ser vi ingen tegn på, og jeg tror, det er grunden til, at vi aldrig har været i så stor livsfare som nu, og det er derfor, folk virkelig må udtrykke deres absolutte vilje til at kæmpe for fred, som aldrig før.

SCHLANGER: Helga, i vores sidste webcast var der et spørgsmål om de politiske kriser i Japan og Sydkorea. Og spørgsmålet var, om de var relateret til en modreaktion mod det globale NATO. Den samme spørger spørger i dag, om mødet mellem Japan og Kina i Beijing juledag betyder, at japanerne anerkender den fare, de står over for, hvis de bliver en del af et globalt NATO? Og han spørger også: Er handel med Kina ikke vigtig for Japan?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes selvfølgelig, det er et meget lovende tegn, fordi de to udenrigsministre mødtes i julen i Beijing, som du sagde, og indgik meget vidtrækkende aftaler, studenterudveksling, uddannelsesudveksling, så ekstremt vigtige emner som at bevare og fremme den andens klassiske tradition; og du ved, at de alle i bund og grund kommer fra en konfuciansk baggrund, men ikke desto mindre havde Japan og Kina en helt anden politik og tradition. Så hvis de begynder

at kommunikere på det niveau, er det helt klart et tegn på håb. Og jeg synes bestemt, det er en af de bedre nyheder, for Globale NATO er bare en vederstyggelighed, og USA's vedvarende insisteren på, at de kan sælge våben til Taiwan, og så et kupforsøg i Sydkorea – jeg synes, det er ekstremt vigtigt, og jeg kan kun håbe, at det bliver begyndelsen på, at andre nationer i Stillehavet også vil gå i samme retning.

SCHLANGER: Siden vores sidste webcast er der sket en dramatisk udvikling i Tyskland: Scholz' regering blev væltet ved et mistillidsvotum, og der er fastsat en dato for et valg den 23. februar 2025. Nu er der kommet et spørgsmål ind: »I betragtning af den voksende bekymring for tysk medvirken i NATO-krigen mod Rusland, tror du så, at befolkningen vil vælge en krigshøne som Friedrich Merz? Har de ikke lært, at krige ikke er særlig nyttige for Tyskland?«

ZEPP-LAROUCHE: Tja, i meningsmålingerne lige nu er valgresultatet åbent. Der er næsten to måneder til, og i den periode kan der ske meget. Husk, at valget i Tyskland er den 23. februar, men den 20. januar flytter Trump ind i Det Hvide Hus, og han vil gøre nogle dramatiske ting – man ved ikke præcis, hvad det vil være, men det vil være dramatisk, og det vil have indflydelse på det tyske valg.

Jeg tror, at der er – man ville ikke lægge mærke til det, hvis man så på mainstream-medierne, men jeg er kommet til den konklusion, at der lige nu er en undergrundsstrøm under udvikling i Tyskland, som jeg aldrig har set i mit politiske liv, nogensinde: Og det er, at flere og flere mennesker siger, at hverken USA og Tyskland har de samme sikkerhedsmæssige eller økonomiske interesser, men heller ikke Tyskland og EU. At EU ved blindt at følge, hvad Washington og London dikterer, træder Tysklands interesser under fode. Og så de utrolige udtalelser fra Ursula von der Leyen om, at amerikansk LNG-gas ville være meget billigere end russisk gas! Jeg mener, denne kvinde tror tydeligvis, at alle mennesker i Europa er komplette idioter og ikke kan læse eller skrive! Og

etablissementets arrogance er så utrolig: For eksempel baggrundsdiskussionerne om Tysklands udenrigsminister, Frau Baerbock. Folk taler om denne kvinde som den værste vederstyggelighed, der nogensinde er sket, og der er en opstandelse.

Der er nu mange blogs, nye platforme på YouTube og andre sociale medier, og der er en generel erkendelse af, at vi står foran et opbrud. Jeg tror ikke, at disse kanaler endnu er nået frem til den nødvendige strategiske forståelse af de dybere årsager: Det finansielle systems kollaps, det absolutte behov for at etablere et nyt system baseret på fysiske principper. Fordi hele dramaet kommer fra det faktum, at paradigmeskiftet i Vesten, som startede i august 1971, da Nixon gik over til fleksible valutakurser og startede processen med, at penge skaber penge, profitmaksimering uanset hvad: hvilket blev anerkendt af min afdøde mand Lyndon LaRouche, som en absolut game changer på det tidspunkt; og nu er vi i det øjeblik, hvor mere end 50 år efter, at det paradigmeskift fandt sted, hvor man forsømte fysisk produktion og foretrak spekulation og profitmaksimering, er det reb kommet til en ende: For nu sidder Vesten på 2 kvadrillioner dollars i udestående derivater. USA's egen, jeg tror, de har en statsgæld på 33 eller 34 billioner dollars, som ikke kan betales, og da de ikke gør noget for at modvirke det, ser man ikke, at der pludselig i EU eller USA ville være et massivt investeringsprogram i infrastruktur, i bybyggeri, i nye industrier, nye byer – intet af den slags.

Det, man ser, er i stedet mere militærproduktion, flere våben; og det giver naturligvis en masse profit på kort sigt for dem, der har aktier i disse våbenfirmaer, men fra et økonomisk synspunkt er investeringer i militærproduktion et fuldstændigt spild. Og endda den berømte spillover-effekt af militære opfindelser til den civile økonomi er absolut ubetydelig, fordi der ikke gøres en sådan indsats for at overføre til teknologier, og forskning og udvikling klarer sig heller ikke

så godt, som vi kan se i det nye våbenkapløb mellem USA og Rusland, og dermed også Kina og andre lande, der er allieret med Rusland.

Så jeg tror, vi er i en situation, hvor alt afhænger af, at folk erkender krigsfare og kommer ud med fuld styrke og stemmer imod ethvert parti, der er for Taurus, der er for ATACMS, der er for at opretholde disse konflikter. Og i Tyskland er der mindst tre partier – et er AfD, et er BSW, Wagenknecht-partiet, og naturligvis »Solidaritetsbevægelsen«, Bündnis 90/Die Grünen, som jeg er leder af, og vi har en meget klar holdning mod krigen.

Nu siger folk, at da ingen ønsker at indgå i en koalition med AfD, men Weidel fra AfD er nu foran i meningsmålingerne i forhold til Merz (CDU); hvis der var direkte valg til kanslerposten, tror jeg, at Merz er flere point bag Weidel, og under meget dramatiske forhold kan dette endda blive forøget. Det er heller ikke utænkeligt, at holdningen om aldrig at indgå i en koalition med AfD under dramatiske omstændigheder også kan ændre sig.

Så i betragtning af, at de såkaldte etablerede partier, alt fra »gadelys-koalitionspartierne« [SPD, FDP og De Grønne] til det potentielle nu CDU/CSU plus FDP eller plus De Grønne ville være en forværring af den politik, vi havde under Scholz! Så jeg vil sige, at enhver stemme, der stemmer disse mennesker ud, er en stemme for fred og en stemme for Tysklands eksistens.

SCHLANGER: Du nævnte kommentarerne om Baerbock. Min personlige favorit, som den værste kandidat nogensinde, er Habeck, den grønne kanslerkandidat, som kom med en idiotisk kommentar om, at Tyskland beskytter sin energinfrastruktur ved at gå over til sol og vind.

Du nævnte økonomien og især din mands arbejde i perioden efter 1971. Vi har et spørgsmål fra en blogger, der henviser til kampen om den vedvarende resolution i den amerikanske kongres

for at få et budget, der håndterer det voksende underskud. Han skriver: »Det ser ud til, at det amerikanske etablissement kun har to tilgange til at håndtere den voksende statsgæld. Den første er den vedvarende beslutning, som inkluderer flere sjove penge som redningspakker; eller for det andet at forpligte sig til drastiske nedskæringer i udgifterne. Ingen af delene er efter min mening bæredygtige. Hvad er LaRouches tilgang?«

ZEPP-LAROUCHE: LaRouche-tilgangen er at gå efter en global Glass-Steagall, fordi man ikke kan løse problemet ved blot at træffe visse foranstaltninger i ét land, fordi det internationale finanssystem er så sammenvævet. Så ideelt set ville der være en weekend, en beslutning forberedt måske omhyggeligt gennem diplomatiske kanaler, og i alle større lande i det atlantiske system ville man have en bankferie; en Glass-Steagall ville blive gennemført, hvilket betyder, at forretningsbankerne ville være under statslig beskyttelse, fordi de skal fortsætte med at låne ud til industri, landbrug og handel; men investeringsbankerne ville få at vide, at de selv skal bringe deres bogføring i orden uden betaling fra skatteyderne eller en anden redningsordning.

Hvis deres regnskaber er røde, og de ikke kan rette op på det, så skal de måske lukke: For der er virkelig ikke brug for dem. Det er en af de store illusioner ved den moderne pengepolitiske teori. Og så ville det næste skridt naturligvis være, at hvert land straks skal oprette en nationalbank, at kreditgivningen skal tilbage under folkets suveræne kontrol, dvs. i USA kongressen. Denne nationalbank i hvert land ville have aftaler indbyrdes om langsigtet finansiering, om clearingcentraler for at afbalancere forskelle i økonomisk styrke i de forskellige lande og forskellige ejendomme.

Derefter ville man skabe et nyt kreditsystem, og hvis man gjorde det efter de samme principper som Roosevelts Reconstruction Finance Corporation, Kreditanstalt für Wiederaufbau i efterkrigstidens Tyskland; Meiji-restaurationen

i Japan; den gaullistiske politikform med dirigistisk økonomi – så man har traditioner i mange af disse lande, som man kan henvise til, så folk ikke bliver helt hysteriske og siger, at »det er en revolution«, for det er det ikke! Det handler dybest set om at rense det finansielle system for denne utrolige spekulationsboble, som kvæler den reelle produktion.

Og hvis der så samtidig var kommunikation med BRIKS, kunne der være et øjeblikkeligt samarbejde med den Nye Udviklingsbank (NDB), med den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), med den Nye Silkevejsfond og med lignende institutioner, og måske ville det være en kort periode med usikkerhed, men hvis det blev kombineret med en klar erklæring i overensstemmelse med de linjer, jeg har foreslået i mine Ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor LaRouches Fire Love er et væsentligt element, ville det være let at afhjælpe. Og det ville naturligvis betyde at gå ind i et nyt paradigme for at stoppe konfrontationen og gå over til et samarbejdssystem, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser, udelelig sikkerhed, for hvis man ikke har det, fungerer det ikke. Så det kan se ud som en stor opgave, men er det virkelig en stor opgave sammenlignet med en atomkrig og udslettelsen af den menneskelige art? Det tror jeg ikke, det er.

SCHLANGER: Helga, jeg har lige fået en sms, hvor der står: »Vent lidt! Sagde hun, at der er tre partier? Solidaritetspartiet BüSo? Betyder det, at Helga er kandidat? Og jeg bor i Berlin: Vil jeg kunne stemme på dig?«

ZEPP-LAROUICHE: Ja, jeg håber, at jeg bliver kandidat. Det er lige nu en enorm kamp, fordi den korte tid, stort set fra den 16. december, er antallet af underskrifter, som skal indsamles af partier, der endnu ikke er i parlamentet, enormt, det er mere end 2.000 for en delstatsliste og mere end 200 mere for hver direkte kandidat. Men i virkeligheden er man altid nødt til at indsamle et betydeligt større antal på grund af mulige

ugyldige underskrifter. Så vi er lige nu involveret i en enorm kamp for at indsamle disse underskrifter. Vejret hjælper ikke, ferieperioden hjælper ikke, men vi er fast besluttet på at gøre alt, hvad der står i vores magt for at nå disse underskrifter inden 20. januar. Så hvis du sidder i Berlin, er det mest oplagte at deltage i vores bestræbelser på at indsamle underskrifter, og så vil du også gøre det bedste, du kan gøre for Tyskland under disse forhold. For både i AfD og BSW er der helt sikkert mange gode mennesker, og de har gode pointer, men grunden til, at BüSo alligevel fører kampagne, på trods af at vi naturligvis er små, er, at vi er en idéfabrik, som er absolut nødvendig med hensyn til, hvor de strategiske løsninger er, hvilke spørgsmål der skal tages op. Og jeg kan kun sige igen: Se på de ti principper, jeg foreslog for mere end to år siden, men de er stadig absolut gyldige som udgangspunkt for en sådan transformation. Så kom med os til Berlin.

SCHLANGER: Jeg kender den person, der sendte det, og jeg vil sørge for, at han gør det.

Du nævnte »idéfabrikken«: Folk kan gå ind på LaRouche-organisationens hjemmeside eller Schiller Instituttets hjemmeside: På Schiller Instituttets side finder man Helgas ti principper, og jeg synes, det er et fint dokument som kampagneerklæring.

Nu også Helga, den Internationale Fredskoalition, jeg formoder, at de mødes igen med et Zoom-opkald i morgen? Kan du sige noget om det?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg kender endnu ikke den nøjagtige liste over talere, fordi jeg havde lidt travlt med julen, hvilket jeg også synes er en god ting; men jeg ved, at vi har forsøgt at få talere fra Sydvestasien, hvor jeg ikke talte om det nu, men situationen er helt forfærdelig. Folkemordet i Gaza er under fuld optrapning: Det er utroligt, at verden tilsyneladende ikke er i stand til at stoppe det, og det er mere end hjerteskrærende. Det er ufatteligt. Vesten vil aldrig

komme sig over dette! Det er ikke bare det, at palæstinenserne bliver slagtet, og at børnene dør.

Der var en meningsmåling, som sagde, at 95 % af børnene forventer at dø snart, og 50 % mener, at det skal ske så hurtigt som muligt, fordi de ikke kan holde det ud længere. Du ved, det er ikke kun det, der sker nu i Syrien og på Vestbredden og i Libanon og i hele regionen – men Vestens ligegyldighed, Vestens tolerance over for det, der sker der, uden at gribe ind for at stoppe det, jeg tror, det er en plet, og jeg kan ikke forestille mig, at Vesten vil være i stand til at slippe af med den inden for en overskuelig fremtid, medmindre de fuldstændig skifter lederskab i de lande, der er ansvarlige for at se gennem fingre med dette folkemord. Og jeg tror, at i den fremtidige verdensorden, hvis man tænker på, hvordan folk tænkte på det, der skete i Tyskland i de 12 år med nationalsocialisme, og hvor lang tid det tog, før Tyskland på en måde blev respekteret igen, så tror jeg, at noget lignende er ved at ske: For hvis Vesten tolererer det, der foregår lige nu, vil det ikke blive glemt i resten af verdens øjne. Så det vil helt sikkert blive et emne.

Naturligvis den umiddelbare krigsfare, fordi Sydvestasien også har potentiale til at udvide sig til en regional og endda global krig. Og vi vil helt sikkert tale om situationen efter Oreshnik i Ukraine og videre frem.

Så kom til dette program, for det er en voksende bevægelse, og vi er nødt til at styrke den og lade dens stemme blive hørt højt og tydeligt, indtil fredsbevægelsen er stærkere end krigsmagerne.

SCHLANGER: Og det er kl. 17.00 dansk tid i morgen, fredag.

Helga, mange tak, fordi du tog dig tid til at tale med os på anden juledag, og forhåbentlig ses vi i morgen. Og næste gang, vi taler sammen på webcast, bliver sandsynligvis næste år: Så også godt nytår.

ZEPP-LAROUCHE: Jamen, god jul- og hav et godt nytår!

Hvem er Lyndon LaRouche?

LYNDON H. LAROUCHE, JR. (1922-2019) blev i løbet af 1970'erne og 1980'erne en af de mest kontroversielle internationale politiske skikkelser i sin tid. Denne kontrovers, som også omfatter beslægtede emner som hans indsats for at eliminere den internationale narkotrafik og hans rolle i formuleringen af det, som præsident Ronald Reagan den 23. marts 1983 annoncerede som det strategiske forsvarsinitiativ (SDI), er primært forankret i ikke bare indenlandske amerikanske, men også globale politisk-økonomiske spørgsmål.

En demonstration af hans enestående kvalifikationer som økonomisk langtids-prognosemager, især siden hans webcast den 25. juli 2007, placerede ham i centrum af den nuværende udbrudte, globale systemiske krise i verdensøkonomien. Således er dette relevante resumé det, der hjælper med at placere hans karriere i forhold til hans faktiske og vedvarende rolle i håndteringen af den nuværende globale krise, langt ud over hans død den 12. februar 2019.

LaRouche som økonom

Både Lyndon LaRouches status som internationalt kendt økonom og hans enestående succes som langtids-prognostiker er resultatet af hans oprindelige opdagelser af fysiske principper, som stammer fra et projekt, der blev gennemført i perioden 1948-1952. Disse opdagelser udsprang af hans modstand mod Bertrand Russell-tilhænger professor Norbert Wieneres bestræbelser, som i sidstnævntes *Cybernetics* fra 1948, på at anvende den såkaldte informationsteori til formidling af ideer. Som en del af det samme projekt modsatte han sig også

Russell-tilhænger John von Neumanns bestræbelser på at degradere reelle økonomiske processer til løsninger på systemer af samtidige lineære uligheder.

Resultatet af dette projekt var LaRouches introduktion af aksiomatisk ikke-lineære begreber om individuel menneskelig erkendelsesmæssig viden, udtrykkeligt, til den videnskab om fysisk økonomi, som først var blevet etableret af Gottfried Leibniz' relevante arbejde fra 1671-1716. Hans eget arbejde lokaliserede den afgørende, ikke-lineære faktor i forøgelsen af samfundets potentielle relative befolkningstæthed i de relationer, der er belyst ved værktøjsmaskinprincippet's rolle i forbindelsen mellem principielle eksperimenter og udviklingen af avancerede designs af både produkter og produktionsprocesser.

I sin efterfølgende søgen efter en metodisk standard for denne behandling af erkendelsens funktionelle rolle, antog han Leibniz-Gauss-Riemann-standpunktet, som repræsenteret ved Bernhard Riemanns universitetsafhandling fra 1854. Derfor blev anvendelsen af riemannske begreber på LaRouches egne opdagelser kendt som LaRouche-Riemann-metoden. Dette arbejde blev yderligere beriget af hans studier af den riemannske biogeofysiker Vladimir Vernadsky, hvis begreber spiller en stor rolle i LaRouches videnskabelige arbejde.

LaRouches arbejde er bedst kendt gennem hans succes med to langtidsprognoser og hans dom over det nuværende finanssystems død i juli 2007. Den første af disse blev udviklet i 1959-1960 og forudsagde, at hvis de aksiomatiske politiske antagelser fra Truman-Eisenhower-præsidentembedet fortsatte, ville anden halvdel af 1960'erne opleve en række internationale finansielle og monetære kriser, som ville føre til et sammenbrud i de eksisterende Bretton Woods-aftaler: Dette skete i perioden fra devalueringen af det britiske pund i november 1967 til sammenbruddet af Bretton Woods-aftalerne den 15.-16. august 1971.

Det andet var baseret på konsekvenserne af sammenbruddet i 1971. Han forudså, at hvis de dominerende magter tyede til en kombination af stadig mere grådige, monetaristiske former for nedskæringsforanstaltninger, ville resultatet ikke blive en ny cyklisk krise, men snarere en systemisk krise, en generel sammenbrudskrise i det globale system. Siden den amerikanske børskrise i oktober 1987 og de strategiske, økonomiske, finansielle og pengepolitiske beslutninger i perioden 1989-1992 er det eksisterende globale finans- og valutasystem blevet låst fast i den nuværende serie af seismiske rystelser, som er udtryk for en sådan global systemisk eller generel sammenbrudskrise.

En nu berømt konklusion fra LaRouche kom i hans webcast den 25. juli 2007, på tærsklen til de første synlige tegn på den nuværende globale finansielle sammenbrudskrise, da han uden forbehold sagde, at det nuværende bankerotte finanssystem var færdigt. Siden da er LaRouches troværdighed i visse begrænsede, men betydningsfulde amerikanske professionelle økonomiske kredse, og internationalt, skudt i vejret, og hans internationale kampagne for en tilbagevenden til en Glass/Steagall-bankstandard og en ny aftale mellem suveræne nationalstater om et kreditsystem med faste valutakurser har fået stigende international støtte.

En politisk kontroversiel person

LaRouches arbejde og aktiviteter som økonom har altid krydset et vedvarende engagement, siden militærtjeneste i efterkrigstidens Indien, i det der ofte er blevet kaldt en retfærdig ny økonomisk verdensorden: det presserende behov for at give det, der undertiden er blevet kaldt tredjeverdenslande, deres fuldgyldige ret til komplet national suverænitet og adgang til forbedring af deres uddannelsessystemer og økonomier gennem anvendelse af den mest avancerede videnskab og teknologi. I denne henseende har han vedvarende haft den samme strid med det Britiske Imperiums og Commonwealths politik, som USA's præsident Franklin Roosevelt

havde med Storbritanniens premierminister Winston Churchill i krigstiden om de samme spørgsmål.

På samme måde modsatte han sig de økonomiske og beslægtede politiske modeller under præsidenterne Truman og Eisenhower samt Nixon, Carter, Reagan, begge Bush'er og Obama. Inden for amerikansk indenrigs- og udenrigspolitik var hans engagement kendetegnet ved en hårdnakket modstand mod den relevante politik, der var udtænkt af britiske imperiale interesser – såsom frihandel, »regeringsførelse« og begrænset suverænitet – samt også de neo-malthusianske dogmatikere generelt.

I disse spørgsmål om både amerikansk indenrigs- og udenrigspolitik var han på linje med traditionen for det, der tidligere var kendt som det amerikanske system for politisk økonomi, da denne patriotiske, anti-britiske tradition er karakteriseret ved Benjamin Franklins politik og sådanne modstandere af dogmerne fra det britiske Ostindiske Kompagnis apologet Adam Smith som USA's finansminister Alexander Hamilton, Philadelphias Mathew og Henry Carey, Friedrich List, præsident Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt. Han støttede altid den slags målrettet politik, der er forbundet med det amerikanske systems tradition, og denne traditions vægt på at fremme investeringer i videnskabelige og teknologiske fremskridt og udvikling af grundlæggende økonomisk infrastruktur, i modsætning til frihandel og relaterede dogmer fra Haileybury og positivistiske skoler.

Siden sine studier i perioden 1948-1952 har han altid placeret det dybe politiske grundlag for oppositionen mellem de to moderne lejre i den økonomiske politik i kampen mellem de kræfter, der finder deres egeninteresse i nationaløkonomien, såsom landmænd, industrielle iværksættere og arbejdere, mod de oligarkiske finansinteresser, der plyndrer nationaløkonomien gennem finansielle mekanismer og lignende former for åger.

I en beslægtet sag lokaliserede han Den amerikanske Frihedskrigs og den føderale forfatnings historisk enestående

betydning i det faktum, at selv om ideerne bag den amerikanske revolution var produkter af den europæiske tradition fra renæssancen i det 15. århundrede, gav Nordamerika den relevante strategiske afstand til et Europa, der stadig var domineret af de kombinationer af feudalt landaristokrati og feudalt finansoligarki, som blev karakteriseret af Castlereagh-Metternich-alliancen på Wiener-kongressen. Således opstod Europas nationalstater hovedsageligt som kvasi-republikanske, parlamentariske reformer inden for nationer, der stadig blev styret fra toppen af feudale oligarkier, såsom Storbritannien, snarere end ægte republikker, såsom den amerikanske forbundsrepublik fra 1789.

Så snart LaRouche begyndte at opnå en vis grad af politisk indflydelse, først i USA og siden i udlandet, kom han derfor i stadig mere forbitret politisk konflikt med det finansoligarkiske lag og dets lakajer, både i USA og internationalt. I USA er det en kombination af oligarkiske familier, der tidligere var forbundet med opiumshandlerne fra New England, bankfolk fra Manhattan i traditionen efter Aaron Burr, Martin van Buren, August Belmont og J.P. Morgan, og dem der holder fast i traditionen med at holde slaver i sydstaterne. Blandt deres fremtrædende talsmænd har været Henry Kissinger og George P. Shultz.

Fra 1964-1972 blev han desuden en ledende organisator af modstanden mod det kulturelle paradigmeskifte i 1964-1972. På den baggrund blev han et førende mål for bittert fjendskab fra ideologer for forskellige New Age-kulter som rock-narkotika-sex-modkulturen, postindustrielle utopier generelt og neo-malthusianske former for anti-videnskabelige, miljømæssige griller.

Som et resultat af det var han mål for forskellige kendte bestræbelser på at udslette ham, endog fysisk, af forskellige officielle og private agenturer i USA og i udlandet. Dette mønster er kendetegnet ved et komplot fra 1973, der blev styret af det amerikanske forbundspoliti, Federal Bureau of

Investigation (FBI), som inddrømmet i officielle dokumenter, der senere blev frigivet, og ved en amerikansk officiel operation fra 1983-1988, der blev kørt under dække af Executive Order 12333.

Kampagner for offentlige embeder

LaRouche førte gentagne gange valgkampagner for det amerikanske præsidentembede fra 1976: syv gange for Det Demokratiske Partis præsidentnominering. Hans sidste kampagne var i 2004. I hver af kampagnerne i 1976, 1980 og 1984 var hovedmotivet det samme: den næsten uundgåelige langsigtede nedtur til en global, systemisk finansiel og monetær krise, medmindre der blev indført visse specifikke typer ændringer i den økonomiske, finansielle, monetære og sociale politik. I 1988 var temaet for kampagnen det forestående sammenbrud af det sovjetiske system og en snarlig genforening af Tyskland, som skulle begynde i Østeuropa allerede i 1989. I 1992 var temaet, at et finansielt-monetært mudderskred allerede var i gang og førte til et truende generelt finansøkonomisk sammenbrud i løbet af årtiet. I 1996, 2000 og 2004, at udbruddet af en generel, global finansiel-monetær systemkrise, allerede afspejlet i derivatmarkedskonkurserne i 1994 og Long-Term Capital Management-fallitten i 1998, var nært forestående. Præmisserne for dette perspektiv var altid de samme: den langsigtede udsigt til en sammenbrudskrise, som allerede var forudsagt i forbindelse med sammenbruddet af Bretton Woods-aftalerne i 1971.

Under hver af disse kampagner var den foreslåede løsning altid den samme: en grundlæggende reform af planetens økonomiske, finansielle og monetære systemer, med vægt på:

1. En tilbagevenden til de bedste elementer i Bretton Woods-systemet fra 1950'erne;
2. En generel udskiftning af centralbankvæsen med den form for nationalbankvæsen, som den amerikanske finansminister Hamilton tilskrev betydningen af den

- amerikanske føderale forfatning;
3. En retfærdig ny økonomisk verdensorden som en ny kvalitet af partnerskab mellem suveræne nationalstater;
  4. Vægt på både storstilet udvikling af grundlæggende økonomisk infrastruktur, tilstrækkelige fødevareforsyninger og fremme af vækst i produktivitet pr. indbygger gennem investering i videnskabelige og teknologiske fremskridt.

I løbet af kampagnerne fra 1976-1984 indgik forslag om foranstaltninger til videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem USA og Sovjetunionen for at realisere det, som Dr. Edward Teller i slutningen af 1982 beskrev som menneskehedens fælles mål. Et eksempel på sådanne forslag var den oprindelige version af Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI) fra 1979, som var et af de vigtigste punkter i kampagnen for Demokraternes nominering i 1980. I 1988 blev SDI afløst af et program om mad for fred, som var baseret på den økonomiske krise, der forventedes at ramme Østeuropa og Sovjetunionen fra 1989. I 2000 havde kampagnen primært til formål at fremme en tidlig etablering af en ny Bretton Woods-aftale, centreret omkring samarbejde mellem USA's og Kinas præsidenter, længe før år 2000. Kampagnen i 2004, som begyndte, så snart den tvivlsomme præsident George W. Bush blev indsat i embedet, havde til formål at samle især demokrater til at modstå faren for fascisme – som LaRouche i januar 2001 forudsagde var truende i form af en slags rigsdagsbrand, en prognose, der blev mere end bekræftet af 11. september og dens efterspil. I slutningen af juli 2004 opgav LaRouche sin kampagne og etablerede LaRouche Political Action Committee (LaRouche PAC), som i en periode fungerede som hans vigtigste politiske redskab sammen med LaRouches ungdomsbevægelse. I dag udøver hans politik vedvarende en dybtgående indflydelse på den politiske beslutningsproces verden over gennem LaRouche-organisationen, der ledes af hans kone, Helga Zepp-LaRouche.

Videnskab og klassisk kunst

Det centrale i alle LaRouches aktiviteter er betoningen af de suveræne erkendelsesmæssige åndsevner i det individuelle menneskelige sind, hvis funktioner blot er karakteriseret ved underbyggede opdagelser af fysiske principper. Siden hans oprindelige opdagelser i perioden 1948-1952 har han understreget, at de processer, der er ansvarlige for opdagelsen af fysiske principper, er identiske med dem, der er ansvarlige for sammensætningen af metaforer i store kompositioner i klassiske former for poesi, musik, tragedie og billedkunst. Denne opfattelse fik han ved at afvise Immanuel Kants romantiske dogme for æstetik. Derfor afviser han de empiristiske, cartesianske og positivistiske forestillinger om både objektiv videnskab og adskillelsen af videnskab og kunst. Han behandler videnskab og kunst som iboende subjektive, snarere end objektive, som den subjektive skabelse af objektivt gyldige nye videnskabelige principper, nye ideer, der opstår som opløsninger af metaforer.

Disse var de ledende overvejelser, da han i 1974 var med til at grundlægge en videnskabelig forening, Fusion Energy Foundation, og da han i 1980'erne støttede sin kone Helga Zepp-LaRouches grundlæggelse af International Club of Life og det internationale Schiller Institut. I løbet af 1980'erne søsatte han et projekt for at afklare visse afgørende principper for klassisk musikalsk komposition og opførelse, hvilket der er kommet en vigtig bog ud af. I de første to årtier af dette århundrede arbejdede han vedvarende sammen med nogle af sine samarbejdspartnere om at udvikle forbedrede tilgange til uddannelse og videnskab, især med en kerne af medlemmer af LaRouches Ungdomsbevægelse kendt som »Kælderteamet«.

Lyndon LaRouche biografi

Født: 8. september 1922, Rochester, New Hampshire, U.S.A.

Forældre: Lyndon Hermyle LaRouche, Sr., indfødt statsborger, internationalt kendt teknologisk konsulent for skoproducenter;

Jessie Weir LaRouche, indfødt statsborger.

Gift med: Helga Zepp-LaRouche i december 1977, født og statsborger i Tyskland; specialist i Nicholas af Cusa, Friedrich Schiller; grundlægger og direktør for Schiller Instituttet; politisk person i Tyskland.

Søn: Daniel Vincent LaRouche, født august 1956; specialist i databehandling.

Skolegang: Rochester, New Hampshire og Lynn, Massachusetts Public Schools; gik på Northeastern University i 1940, 1941, 1942, 1946, 1947.

I militæret: AUS, 1944-1946. Oversøisk tjeneste i Indien, Burma.

Professionel: Ledelseskonsulent, økonom 1947-1948, 1952-1972. Grundlægger: (1974) *Executive Intelligence Review* weekly; Medstifter: (1974) Fusion Energy Foundation; Medlem: Schiller Instituttet.

Politisk: Kandidat til det amerikanske præsidentvalg for Det Demokratiske Parti: 1980, 1984, 1988, 1992, 1996, 2000, 2004. Præsidentkandidat for U.S. Labor Party, 1976; uafhængig, 1984. Kandidat til det amerikanske parlament, Virginia, 1990. Grundlægger og leder af Lyndon LaRouche Political Action Committee, 2004.

Domfældelse: Dømt for sammensværgelse i december 1988, 1989-94, i en politisk skueproces, som blev beskrevet (1989) af den tyske jurist professor Friedrich A. Freiherr von der Heydte som sammenlignelig med skandalen i sagen om den franske kaptajn Alfred Dreyfus: »Alt, hvad vi har kunnet finde ud af om retssagen mod Lyndon H. LaRouche, har været endnu en smertefuld påmindelse om, at udnyttelsen af retssystemet til at opnå politiske mål desværre er en metode, der bruges igen og igen i dag i Vesten såvel som i Øst.« Da han den 2. september 1994 vidnede for en kommission, der undersøgte samme

sag, beskrev den tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark sagen som repræsenterende »et større omfang af bevidst udspekuleret og systematisk embedsmisbrug over en længere periode med brug af den føderale regerings magt end nogen anden retsforfølgelse fra den amerikanske regerings side i min tid eller så vidt jeg ved.« *Mere om det*

Bøger:

- *Dialektisk økonomi* (1975)
- *Vil denne mand blive præsident?* (1979)
- *Vil Sovjetunionen regere i 1980'erne?* (1979)
- *How to Defeat Liberalism and William F. Buckley* (1979)
- *Hvad enhver konservativ bør vide om kommunisme* (1980)
- *Den grimme sandhed om Milton Friedman* (1980)
- *Der er ingen grænser for vækst* (1982)
- *Bolsjevismen, den sidste fase af imperialismen* (1984)
- *Så du ønsker at lære alt om økonomi?* (1984,1995)
- *The Power of Reason* (selvbiografi, 1987)
- *Videnskaben om kristen økonomi* (1991)
- *Vejen til genopretning* (1999)
- *Er du nu klar til at lære økonomi?* (2000)
- *The Economics of The Noösphere* (2001)
- *Jordens næste halvtreds år* (2005)
- *Tilstanden i vores union: Slutningen på vores vildfarelse!* (2007)

Global Times skildrer

eksplosionen i det igangværende BRI-jernbanebyggeri, som giver udvikling til hele kloden

Ikke korrekturlæst

Richard Freeman

24. december 2024 .

Kinas regeringsforbundne *Global Times* gør i sin GT Voice-klumme den 23. december med titlen »BRI Development Vital in Improving Global Connectivity Landscape« det klart, at Bælte- og Vej-Initiativets jernbaneprogram, der skaber et nyt paradigme, går fremad med øget hastighed, og at påstande om, at det er gået i stå, er fuldstændig forkerte.

Artiklen begynder: »Med stadige fremskridt i byggeriet og planlægningen af jernbanenettet, der spænder over Sydøstasien og Eurasien, vil infrastrukturindsatsen, der har til formål at omforme de globale forbindelser, tilføre ny vitalitet til udviklingen, stabiliteten og freden i både regionen og verden som helhed.«

Global Times bemærker, at den vietnamesiske premierminister Pham Minh Chinh søndag den 22. december »sagde, at Vietnam inden udgangen af næste år vil begynde at bygge en ny jernbane, der vil løbe fra den største nordlige havn i Haiphong City gennem [hovedstaden] Hanoi til Lao Cai-provinsen, der grænser op til Kina.« Uden at det nævnes i artiklen, er det faktisk China Railway Construction Corporation (CRCC), der bygger den 417 km lange jernbane. *Global Times* bemærker begejstret: »Nyheden kommer kun få dage efter, at Kirgisistans præsident Sadyr Japarov fredag [20.

december] meddelte, at byggeriet af jernbanen mellem Kina, Kirgisistan og Usbekistan officielt vil blive påbegyndt den 27. december, rapporterede det usbekiske nyhedssite kun.uz.« China Railway Construction Corporation bygger den 523 km lange linje, som allerede er i gang, og som vil gøre det muligt for varer og mennesker at strømme ind og ud af Centralasien og etablere permanent produktivitet i regionen.

Efter at have bemærket, at Kina »effektivt væver et stort og indviklet transportnetværk sammen ... mellem Kina, Sydøstasien og Centralasien«, giver *Global Times* en *tour d'horizon* over, hvad det sammen med de deltagende landes jernbaneingeniører og faglærte arbejdere har opnået i fællesskab under Bæltet og Vejen: »Kina har i fællesskab fremmet en række store infrastrukturprojekter i Sydøstasien, herunder Kina-Laos-jernbanen, højhastighedsjernbanen Jakarta-Bandung, Kina-Thailand-jernbanen og East Coast Rail Link (ECRL) mega-jernbaneprojektet i Malaysia. Den vellykkede gennemførelse af disse projekter har ikke kun fremskyndet processen med regional konnektivitet, men har også åbnet et stort råderum for fremtidigt samarbejde og udvikling.» Dette forbinder hele Asien.

Det er svært for indbyggerne i de vestlige lande, som er vant til at se godstog buldre af sporet, passagertog, der ankommer til stationen en halv til en hel time for sent, og vejhuller, der opsluger biler, at forestille sig, at en helt ny verden af produktivitet trives på den anden side af kloden. USA og Europa kan drage fordel af og deltage i processen, hvis de dropper deres geopolitik og spekulative finansboble og tager imod Kinas, Ruslands og andre nationers velvillige hænder, så de kan være med til at opbygge denne nye verdensorden.

Foto: CC/N509FZ

En bedre menneskehed i en mere fuldendt enhed

Dennis Speed

Ikke korrekturlæst

23. december 2024 .»Der er et tidevand i menneskers anliggender / som, taget ved floden, fører videre til lykke.« Vi sejler nu ud på et stort hav af forandringer i disse dage op til den 20. januar, og det er ikke begrænset til et vendepunkt i USA.

Det er sandt, at vi står over for udslettelse, endog gennem atomkrig, i dagene og ugerne mellem nu og den dato, en fare, der er større end på noget tidspunkt i menneskehedens historie. Det er sandt, at NATO-krigen med Rusland er blevet optrappet dag for dag, og ikke kun med bombardementer på slagmarken: I sidste uge gjorde russiske repræsentanter det ifølge amerikanske iagttagere som Gilbert Doctorow klart, at den britiske efterretningstjeneste er mistænkt for det nylige mord i Moskva på general Igor Kirillov, chef for Ruslands radiologiske, kemiske og biologiske forsvarstropper. Det er sandt, at det palæstinensiske folk og verden gennem dem lider under NATO's og Netanyahus uophørlige affolkningsforbrydelse i Gaza, hvor størstedelen af børnene i Gaza enten forventer at dø endsige ønsker en hurtigere død, så deres smertefulde situation ikke bliver forlænget.

Hvor forfærdelige disse omstændigheder end er, så er den uundgåelige sandhed, at de, ligesom vi, står på tærsklen til udslettelsen af deres system til undertrykkelse af menneskeheden, langt mere skræmmende for nutidens dødsdømte herskende »elite«. Kolonialismen og imperialismen er død.

Deres internationale pyramidespil, den »transatlantiske finansielle og monetære verdensorden efter Bretton Woods«, er løbet ud i sandet og kan ikke længere eksistere uden at blive fodret af vedvarende global krigsførelse – en krigsførelse, som klodens befolkning, herunder i Europa og USA, ikke ønsker. Krigspartiet skal bekæmpes og besejres, ikke fordi de ellers vil sejre, men fordi vi alle kan dø sammen med dem, når deres system uundgåeligt dør, og dét på kort sigt. Det er en prognose, som man ikke behøver at være profet for at komme med.

Oftte er profetens stemme ikke en, der forkynder fremtiden, men nutidens virkelighed.

Heldigvis kan den stemme, hvis man lytter til den, vende udviklingen i menneskers anliggender, som ellers kunne se ud til at sætte menneskeheden og dens chancer for overlevelse op mod historiens ubønhørlige strøm. "Hvis man foreslog at tvinge eksisterende regeringer til direkte at gennemføre (en bestemt politik), må opgaven forekomme som en regulær umulighed. Men hvis muligheden for en hurtig række af mellemliggende udviklinger er klart forstået, står ingen af de vanskeligheder, som i første omgang synes at være fremherskende, i vejen for os«, sagde økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche. Hvis det nuværende tidevand i verdens anliggender betragtes som en helhed – ikke nation for nation, magtblok for magtblok eller geopolitisk enhed for geopolitisk enhed – men som én menneskehed, set fra astronauternes udsigtspunkt, hvis rejser over vores hoveder ofte har talt til det bedste i vores natur, så er den mulige vej frem for menneskeheden klar.

»Før i tiden kunne en civilisation i et hjørne af verden gå under, og resten af verden ville først finde ud af det mange år senere på grund af afstandene og den tid, det tog at rejse. Nu sidder menneskeheden for første gang i samme båd på grund af atomvåben, pandemier, internettet og andre globale effekter. Derfor kan en løsning på den eksistentielle trussel

mod menneskeheden ikke findes ved hjælp af midlertidige eller delvise ordninger, men løsningen skal findes på niveauet for den højere Ene, som er mere magtfuld end de Mange. Det kræver tænkning på niveauet for *Coincidentia Oppositorum*, modsætningernes sammenfald, af Nicholas af Cusa.« Det er ved at opdage og handle »til gavn for den anden«, at vi finder vores egen egeninteresse.

Princip otte i Helga Zepp-LaRouches “Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur « såvel som de andre bør studeres, endda læses højt, når vi går ind i juledagene. Denne højtid er helliget – eller bør igen være det – overvejelser om princippet om “den højere ene, som er stærkere end de mange” – det, der nogle gange også kaldes “princippet om mindst mulig handling”. Det er ved at skue, opdage, opfinde og handle for at sikre vejen frem for menneskeheden, at individet i sin levetid og endda i det mindste øjeblik, på et splitsekund, bliver suverænt.

Kampen for at sejre over sig selv og skabe en ny vision til gavn for hele menneskeheden er ikke kun det centrale emne for højtiden den 25. december og den mission, der beskrives i historien om Kristi fødsel, korsfæstelse og opstandelse. Kampen for at sejre i dag over gentagelsen af den dumhed, der er krig, krig, der altid »retfærdiggøres« af et eller andet mål, der kun kan opnås ved at eliminere andre, ofte uskyldige mennesker, kræver, at vi kalder på noget i os, der er *smukt* og derfor har en højere magt end blændende, dødbringende raseri. Rev. Dr. Martin Luther King sagde:

»Mennesket kan tænke et digt og skrive det... Han kan tænke på en symfoni og komponere den... Han kan tænke på en stor civilisation og frembringe den. Han kan være en Händel, der bevæger sig op i de højeste himle og transskriberer den store *Messias'* glade torden og blide suk. Med sin evne til at ræsonnere, sin kraft og hukommelse og sin forestillingsevne overskrider mennesket tid og rum. Lige så forunderlig som stjernerne, lige så stor som Händels *Messias*... er sindet hos

det menneske, der studerer dem.«

Vi tror fuldt og fast på, at dette er sandt. Det er den sande betydning af selvstyre. Og gennem denne praksis må en mere perfekt enhed på verdensplan være resultatet.

Foto: Wikimedia Commons

Helga Zepp-LaRouche's lecture about Lyndon LaRouche in Guangzhou, China, November 22, 2024

Helga Zepp-LaRouche was appointed Special Advisor to the Guangdong Institute of International Strategies in Guangzhou, China. In connection with her appointment, she delivered a speech about Lyndon LaRouche's ideas at the Institute's Yunshan Academic Salon.

<https://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2024/12/Ynshan-Academic-Salon-359-Helga-speech.mp3>

Magten til at stoppe

atomkrig, menneskehedens magt

Ikke korrekturlæst

af Megan Dobrodt (EIRNS) – 21. december 2024

I løbet af menneskehedens historie opstår der sjældne øjeblikke, hvor det er muligt for en tilsyneladende svag kraft at ændre verdens gang fuldstændigt og erobre, hvad der indtil da havde været en fjende så mægtig, at ingen kunne modstå den. Den amerikanske revolutions sejr over det Britiske Imperium var et sådant øjeblik.

I Leonardo da Vincis *maleri De hellige tre kongers tilbedelse* er den mest magtfulde figur den lille, sårbare baby, Kristus, der sidder på skødet af en fredfyldt Maria og nysgerrigt rækker hånden frem mod en tilbudt gave. Masser af forvirrede, nysgerrige mennesker stimler sammen omkring barnet, deres ansigter ligger halvt i skygge, mens de forsigtigt nærmer sig, håbefulde, måske, og undrende. Bag dem raser stormen i det kollapsende romerske imperium, og mægtige skikkelser udkæmper dets sidste øjeblikke midt i de allerede sammenstyrtede ruiner.

Sådan en tid er vores. En ny verdensorden, et lys i mørket, er begyndt at tage form, hvis store styrke ligger i dens afvisning af kolonialisme og insisteren på alle nationers og folks ret til at udvikle sig og bidrage til den menneskelige families fremskridt. Partnerskaber som BRIKS-nationernes og Kinas Bælte- og Vej-Initiativ omfatter nu langt de fleste nationer på planeten og er allerede i gang med at gennemføre veje til udvikling og afskaffelse af fattigdom for alle involverede. Det er den *eneste* tilgang, der har reel magt – magt til at skabe en levedygtig fremtid for menneskeheden på både lang og kort sigt.

Alternativet, som kun vil føre til sin egen (og vores) ødelæggelse, er atomkrigens logik, som nu uden blusel er

indarbejdet i den officielle politik fra USA's/NATO's etablering. Udtalelsen den 20. november fra kontreadmiral Thomas Buchanan om, at udkæmpelse af en atomkrig – og fantasien om at komme ud på toppen og »lede verden« – er USA's strategiske politik, afslører den tragiske og fatale impotens i den gamle tankegang.

På trods af det vil den gamle ordens spøgelseer nødt til give slip på den og er desperate efter at låse den kommende Trump-administration fast i et *fait accompli* om krig mod Kina, Rusland, Nordkorea og Iran. Til det formål har den afgående »kollektive Biden« ikke kun givet Ukraine tilladelse til vedvarende at bruge ATACMS-missiler mod Rusland, det seneste angreb fandt sted den 18. december, men den 20. december blev der godkendt yderligere 571 millioner dollars i militær bistand til Taiwan, hvilket er en fuldstændig overtrædelse af »Ét Kina«-politikken. Republikanerne i Kongressen presser også Trump til at forberede sig på at angribe Iran, måske sammen med et opmuntret Israel, for forebyggende at ødelægge landets atomare anlæg.

Tredje Verdenskrig, eller hvad?

Og hvad med de mennesker, der træder frem fra skyggerne af det kollapsede system? Hvilken magt kan borgere i Vesten udøve for at stoppe logikken om atomar udslettelse? Lær af Leonardo: Når *muligheden* for det nye, mere legitime system er blevet født, er den gamle orden allerede kollapsede, »*ob sie noch so brummen*« (»uanset hvor meget de stadig rumler«).

I indledningen til Schiller Instituttets nye rapport, »Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No War«, står der: »For at overvinde faren for krig for altid er vi nødt til at etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på kloden. Det skal ske i traditionen fra Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrige i Europa, fordi de stridende parter indså, at der ikke ville

være nogen tilbage i live, hvis kampene fortsatte. Hvor meget mere er det ikke sandt i atomvåbnenes tidsalder! Lad os forene os om sikkerhed og udvikling for at indlede en ny æra for menneskeheden.«

Dette er julebudskabet, som du med kompromisløs insisteren skal bringe videre til dine folkevalgte og andre. Hvor nemt og naturligt ville det ikke være for USA at deltage i et win-win-samarbejde for at gøre en ende på imperiet og kolonialismen!

Rev. Dr. Munther Isaac, palæstinensisk evangelisk-luthersk præst i Betlehem, sluttede sin prædiken fra Betlehem den 20. december med dette: »I vores *standhaftighed-sumud*, lad os have troens øjne til at se og tro, at enhver Herodes vil forsvinde, enhver Cæsar vil forsvinde, for imperier har en udløbsdato, og lad os huske, at det er de ydmyge, ikke de magtfulde, der vil arve jorden. I vores smerte og undertrykkelse føler vi måske, at døden har det sidste ord, at Herodes er suveræn. Men med troens øjne ser vi, at Gud har det sidste ord, og det er et ord om liv og lys, ikke død og mørke. I julen har Gud talt, og ordet er Kristus. Kristus er født! Halleluja, halleluja! Fred på jorden, halleluja! Må det være sådan i dag – Amen!«

Den Internationale Fredskoalitions møde #81, fredag den 20. december 20

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 81. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være jeres ordstyrer i

dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed som mine medordstyrere.

Vi har skabt dette forum for at samle og forene fredsbevægelsen i hele verden, over forskellige ideologier, mange forskellige nationer, forskellige kulturer for at opnå ægte fred i verden. Hvis du er helt engageret i at skabe ægte fred og stoppe atomkrig, er du absolut velkommen her. Vi opfordrer dig virkelig – især hvis du er ny – til at tage ordet i løbet af diskussionsperioden.

Med det vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig sige velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, at vores diskussion i de sidste par uger om faren ved perioden frem til 20. januar, hvor præsident Trump efter al sandsynlighed kommer ind i Det Hvide Hus, vil være den farligste periode i historien nogensinde. Desværre er der ingen ændring i sigte i forhold til den vurdering. Faktisk taler flere tegn for det både med hensyn til situationen i Ukraine, men også med hensyn til Mellempøsten og naturligvis generelt den strategiske konfrontation mellem NATO og Rusland, NATO og Kina, USA og Kina.

Så med hensyn til Mellempøsten er der en ny artikel af oberst Douglas Macgregor og James Carden i *American Conservative*, som jeg gerne vil rapportere her, fordi jeg synes, det er en præcis vurdering. Den advarer om, at Netanyahu efter Syriens kollaps helt sikkert ser på muligheden for en tidlig krig mod Iran. De mener, at han gerne vil have ødelagt Iran, før Rusland kan konsolidere sin sejr i Ukraine, og før Syrien bliver den nye slagmark mellem Tyrkiet og Israel. Der er tegn på, at det israelske luftvåben er i fuld gang med forberedelserne til et potentielt angreb på Iran. At Netanyahu ønsker denne krig med Iran for at stille Trump over for et *fait accompli*, der gør det praktisk talt umuligt eller

ekstremt vanskeligt at få en tilbagetrækning bagefter.

Hvis folk har modstridende oplysninger, bør de komme frem med dem, men jeg tror, det er en reel fare. Også sandheden om, hvad der skete med Assad-regeringens pludselige kollaps, kommer der nu flere og flere efterretninger om. En del er rapporteret i den britiske avis *Daily Telegraph*, som siger, at de britisk- og amerikansk-trænede krigere fra Revolutionary Commando Army – RCA – var en gruppe, som var blevet trænet til at kæmpe mod Islamisk Stat. Disse folk fra RCA fik at vide af amerikanske specialstyrker lige omkring det tidspunkt, hvor offensiven startede, at »Dette er jeres øjeblik. Gør jer klar til et angreb. Dette er enten enden på Assad-regimet eller på jer.« Så *The Telegraph* konkluderer ud fra det, at Washington ikke bare kendte til HTS' kommende offensiv, men at de også havde ekstremt præcise efterretninger om den. Og de hjalp den tydeligvis på vej ved at informere RCA om den. De rapporterer, at USA betalte lønninger til RCA, som var 12 gange højere end lønningerne til den syriske hær, som vi vidste var ekstremt svækket på grund af sanktionsregimet i årene før.

Noget andet, men ikke desto mindre meget vigtigt, er, at den tidligere schweiziske ambassadør i Tyrkiet Jean-Daniel Ruch rapporterede, at han observerede fredsforhandlingerne i Istanbul i foråret 2022 og beskrev, hvordan det var USA og briterne, der trak stikket. Blandt andet sagde Austin – som var forsvarsminister på det tidspunkt – udtrykkeligt, at det er for tidligt at stoppe krigen nu – det var et par dage efter, at den var startet, og det var en begrænset særlig militæroperation – vi er først nødt til at svække Rusland. Ambassadør Ruch siger: »Det var klart for alle, at hundredtusinder af mennesker ville dø, hvis krigen ikke blev stoppet.« Han mener, at dette afspejler noget meget dybt umoralsk. »Hvorfor skulle alle disse mennesker dø?« spørger han. Det er meget tydeligt, at folk i de forskellige lande i stigende grad bliver ekstremt bekymrede.

Der kommer flere og flere rapporter om, at der i Europa breder

sig en diskussion om, at »måske er vi ikke USA's allierede, måske er vi bare kanonføde; måske afspejler denne NATO-alliance slet ikke vores interesser.« Der er en stigende bekymring i befolkningen over den situation, vi befinder os i. Det afspejles i forskellige meningsmålinger. Ikke helt, men der var en meningsmåling i Italien, som sagde, at 71,4 % af alle italienere er overbeviste om, at EU vil kollapse, hvis der ikke sker en radikal reform; 68 % af italienerne mener, at liberale demokratier ikke længere fungerer; 66,3 % af befolkningen i Italien mener, at Vesten er fuldt ud ansvarlig for krisen i Ukraine og Mellemøsten. I Tyskland blev der foretaget en anden meningsmåling om, hvad folk synes om de fire mulige kanslerkandidater, og det store flertal afviser dem alle fire: 60 % afviser Merz fra CDU; 64 % afviser Habeck, som alligevel ikke har en chance i helvede; 75 % afviser Scholz; og 71 % afviser Weidel fra AfD. I private diskussioner er folk meget åbenhjertige om, hvad de mener, er befolkningens reelle situation, hvis der udbryder krig. Folk indser mere og mere, at vi ikke har en chance som et snefnug i helvede for at overleve dette.

Nu er denne konflikt ikke kun begrænset til Mellemøsten eller Europa. Også Kina reagerer meget kraftigt på den nye Pentagon China Military Power Report, som har forfærdelige tal om det såkaldte antal atomvåben og hypersoniske missiler, som Kina angiveligt har. Det kinesiske udenrigsministeriums talsmand Lin Jian fordømte denne rapport og sagde, at den absolut ikke er sand, og at den er fuld af fordomme. Dens eneste formål er at forstærke fortællingen om truslen fra Kina, og den er et påskud for at opretholde USA's militære overlegenhed.

Ikke glemt er naturligvis den utrolige udtalelse fra Read Admiral Thomas Buchanan den 20. november på et CSIS-møde i Washington. Han havde sagt – hvilket kan ses på en video – at USA har ret til at foretage et forebyggende atomart angreb for at opretholde USA's overherredømme. Det eneste forbehold, han tog, var at sige, at USA skal sikre sig, at vi har nok våben

tilbage, så vi i en fremtidig konflikt med potentielle modstandere stadig kan forsvare USA's lederrolle i verden med atomvåben. Det er en utrolig udtalelse, fordi den antyder – helt grotesk – at man kan udkæmpe en begrænset atomkrig og fortsætte med at leve videre. Og at dette er et langvarigt perspektiv med flere begrænsede atomkrige til følge.

Den nyhed er langsomt, men sikkert, på vej ind i de alternative medier i Europa, så folk langsomt er ved at indse det. Et andet aspekt, som den tidligere schweiziske ambassadør i Tyrkiet Ruch også henviste til, var Oreshnik. Han sagde, at med den vellykkede test af Oreshnik-missilet har Vesten ikke mange muligheder tilbage, fordi det nu er meget klart, at ABM-systemerne ikke fungerer som forsvar mod Oreshnik. Droner og andre ting fungerer heller ikke. Det eneste, der er tilbage, er brugen af endnu mere destruktive våben fra Vestens side. Så han konkluderer, at Rusland ikke længere har brug for at bruge truslen fra atomvåben, men at Vesten nu har brug for at bruge truslen fra atomvåben. Så stopper han sine overvejelser med sætningen: »Er vi virkelig parate til at udkæmpe en atomkrig mellem NATO og Rusland?«

Jeg tror, at svaret på det er eftertrykkeligt nej, men samtidigheden af alle disse forskellige kriser, der udfolder sig, gør det meget klart, at vi er nødt til at gå ind i et helt nyt paradigme. Det er meget prisværdigt, at general Kellogg, som er Trumps særlige udsending for Ukraine, har fordømt USA's forskellige militære aktioner, herunder brugen af ATACMS og lignende ting. Men vi er i denne periode mellem nu før jul og ind i nytårsperioden indtil 20. januar. Jeg kan kun opfordre folk til at slutte sig til vores internationale mobilisering. Ring til jeres respektive parlamentarikere, fortæl dem om den umiddelbare fare, og få dem til at gribe ind for at stoppe leveringen af våben til Ukraine og forbyde, at de bliver sendt; det samme gælder for Israel. Opfordr til en øjeblikkelig våbenhvile og til at advare verdens befolkning om faren for den umiddelbare mulighed for en atomkrig enten fra

situationen i Ukraine eller fra Mellemøsten. Og behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for at få et helt nyt paradigme på bordet, hvor landene i Vesten stopper konfrontationen og begynder at samarbejde med landene i det Globale Syd.

Det var mine indledende bemærkninger, og jeg giver ordet tilbage til dig, Anastasia.

Bemærkninger under diskussionen:

DENNIS SPEED: Helga, jeg havde en bestemt ting, jeg gerne ville have dig til at svare på, fordi jeg tror, at det vigtigste, vi kan gøre i løbet af ferien – jeg ved, at folk tænker på det, okay? »Hvordan skal jeg tale med folk? Det bliver jo jul« og så videre. Helga har skrevet noget, der hedder » Ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur«, og det er et dokument, der er perfekt at læse i juletiden. Jeg vil citere noget, der viser, hvorfor det ville være meget vigtigt for folk at læse det; og det siger også noget om den måde, USA faktisk styres på. For to dage siden blev der frigivet et dokument, som havde været hemmeligt i 30 år. Det kom kun ud, fordi National Security Archives havde anlagt sag i henhold til Freedom of Information Act. Så dokumentet blev offentliggjort den 18. december, for to dage siden. Titlen på dette dokument, som oprindeligt blev skrevet i marts 1994, var “Whose Russia Is It Anyway? Mod en politik af godartet respekt.” Det blev skrevet af en embedsmand fra den amerikanske ambassade, som var politisk chefanalytiker i Moskva. Hans navn var E. Wayne Merritt. Hele dokumentet er på 70 afsnit, men der er to afsnit, som jeg gerne vil læse og have Helga til at svare på, fordi jeg tror, at hun har meget levende minder om denne tid og har noget at sige om det. Det er en amerikaner, der skriver dette, og han siger følgende:

»De demokratiske kræfter i Rusland er i alvorlige vanskeligheder. Vi hjælper ikke med den misforståede overvægt

af markedsøkonomi. Der er ingen grund til at tro, at den russiske økonomi er i stand til at gennemføre en hurtig markedsreform. Der er grund til at frygte, at en indgribende vestlig indsats for at ændre økonomien mod det russiske folks ønsker kan udtømme det allerede svindende reservoir af goodwill over for USA, hjælpe antidemokratiske kræfter og bidrage til at genskabe et fjendtligt forhold mellem Rusland og Vesten. Reformer i Rusland vil antage andre former end dem, vi går ind for. Former for statslig styring af økonomien og for kommunitær social prioritering, der stammer fra Ruslands mål og lange traditioner. USA bør søge en ikke-aggressiv russisk udenrigspolitik og udvikling af brugbare demokratiske institutioner, endda måske især når de økonomiske valg i demokratiet ikke opnår en amerikansk standard for 'succes'.«

Og i paragraf 6 siger de så dette: »Hvis Rusland vælger at følge en ikke-angloamerikansk økonomisk skole, vil det være i fremragende selskab. Amerikanske interesser er direkte knyttet til det russiske demokratis skæbne, men ikke til de valg, som demokratiet kan træffe om fordelingen af dets egen rigdom og om organiseringen af dets produktions- og finansieringsmidler. Vores interesser er bedst tjent med neutralitet på disse betingelser, endda hvis deres valg viser sig at være 'forkerte' ifølge den nuværende amerikanske akademiske teori. Det russiske samfund har en næsten ubegrænset kapacitet til at absorbere fiasko og til at tage ansvar for sine egne fejl.«

Så dette dokument er lige blevet frigivet efter 30 år. Jeg vil bare gerne – i sammenhæng med det, Helga skrev i sine ti principper, og også i sammenhæng med det, vi taler om her – høre, hvad du vil sige om det, Helga.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg håber bare, at denne person stadig er i live og kan interviewes, for jeg tror, det er den slags tidsvidnerapport, som jeg lige husker, at Putin allerede for et eller to år siden havde anmodet om, at alle arkiver skulle åbnes, og at historikere skulle have adgang til i så fald at undersøge forhistorien til Anden Verdenskrig i håb om, at

viden om den faktiske historie ville kunne forhindre en Tredje Verdenskrig. Jeg tror, at det er præcis den slags ... al den kontrol af fortællingen, der foregår. Vi har i lang tid forladt den historiske sandheds arena eller bare den faktuelle virkelighed, fordi det hele er blevet erstattet af spillet om at kontrollere fortællingen.

Hvis man ser på den russiske »fortælling« og NATO's »fortælling«, tror man virkelig, at man befinder sig i to helt forskellige universer, og at der ikke er nogen forbindelsespunkter. Det kan naturligvis ikke være sandt. Så jeg synes, at dokumenter som dette er ekstremt vigtige. Jeg kan huske, at ideen om ikke kun at bevare USA's overherredømme, som Steinbach henviste til, var USA's politik umiddelbart efter Anden Verdenskrig og også efter den kolde krig. Men det var ikke bare at se passivt på potentielle modstandere og lade dem passe sig selv; nej, der var altid en aktiv opfordring til at reducere den potentielle modstanders størrelse. I Ruslands tilfælde efter Sovjetunionens sammenbrud var der i 1991, mindes jeg, en undersøgelse offentliggjort i de tyske aviser af CIA, som sagde, at i betragtning af at Sovjetunionen havde flere videnskabsfolk og en bedre uddannet arbejdsstyrke og flere råstoffer end USA, skulle enhver videnskabelig og teknologisk udvikling modvirkes, for hvis Rusland havde evnen til at udvikle disse, kunne det føre til, at Rusland blev en modstander på verdensmarkedet, som ikke kunne besejres.

Og derfor skulle enhver sådan udvikling frarådes. Det førte så til chokterapien, som vi ved reducerede Ruslands industrielle kapacitet fra 1991-94 til kun 30%. Det førte igen til et demografisk kollaps, hvor der blev 1 million russere færre om året. Med andre ord døde der flere russere, end der blev født, og befolkningen kollapsede med 1 million om året. Det var grunden til, at præsident Putin på et tidspunkt sagde, at Sovjetunionens sammenbrud var den værste oplevelse i det 20. århundrede, eller en lignende bemærkning. Det refererede

præcis til afviklingen af Ruslands kapacitet i denne periode under Jeltsin.

Så jeg tror, at hvis man rekonstruerer det og ser på, hvilke råd der blev givet, og som førte til chokterapien ... var der så en anden mening? Jeg synes, at forfatteren til dette dokument virkelig er prisværdig, fordi det var et meget velbegrundet råd. Jeg har sagt det mange gange, men det, jeg kæmper med, er, hvorfor er det vestlige etablissement – praktisk talt uden undtagelse, for folk, der ikke er i etablissementet, er de alternative mennesker. Men folk i etablissementet, som må erkende, at hele den politik, de har ført i det mindste siden afslutningen af den kolde krig, har været en total fiasko, som har ført til et utroligt tilbageslag, der har bragt verden på randen af atomkrig. Og stadig har disse mennesker ikke modet, den intellektuelle integritet eller visdom til at reflektere over deres politiks fiasko og sige: »Måske skulle vi rette op på det, og måske skulle vi stoppe dette og gå over til en politik med samarbejde med vores formodede fjender, som ikke er vores fjender.« For jeg ville virkelig give dig min – jeg ved det ikke, jeg vædder ikke. Men disse lande, som bliver udråbt til at være Vestens, NATO's og USA's dødsfjender; hvis man ville tale med dem som ligeværdige, som partnere, som venner eller endda som normale, ville det være meget nemt at genopbygge tilliden. Det er nøgleproblemet: Al tillid er blevet ødelagt. Men det ville være så nemt at genopbygge tilliden og stoppe det hele. Kan du ikke i lyset af en potentiel atomar udslettelse tage det lille skridt? For det er ikke mere end et lille skridt. Det er det, jeg har svært ved at forstå, for hvis man tænker på, hvad der er på spil ...

Ved du, hvad der virkelig bekymrer mig? For et par dage siden kom det frem i nyhederne, at NASA for første gang i, tror jeg, 41 år har modtaget signaler fra Voyager, som har forladt vores solsystem. Jeg tænkte, at hvis vi sprænger verden i luften, så vil indspilningerne af Beethoven og skrifterne fra digtere fra alle lande, der befinder sig i det rumskib, være det eneste,

der er tilbage fra menneskeheden. Det er det, vi skal tænke på, og sørge for, at det ikke kommer til at ske.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tror, at jeg vil opfordre jer alle til at kontakte jeres folkevalgte og parlamentarikere, hvis I vil gøre noget med det samme i løbet af ferien. Det blev nævnt, at de alle er i deres hjemdistrikt, eller de fleste af dem vil være det. De har kontorer der, som normalt er meget mindre travle eller lettere at nå end kongreskontorer eller føderale kontorer. Så nu er det tid til virkelig at påkalde sig deres ansvar for, at de er folkevalgte og skal repræsentere jer. Demokratiet har af indlysende grunde et dårligt ry, og det skyldes primært, at folk kan se, at mange af vores demokratier er blevet forvandlet til plutokratier, hvor de folkevalgte ser ud til at repræsentere helt andres interesser, men ikke vælgernes eller valgkredsens. Det er et godt tidspunkt at minde dem om det, og da de ikke alle er ens, nogle af dem endda på tværs af alle partier, finder man nogle gange mennesker, der stadig er menneskelige, og som kan reagere på denne utrolige fare, vi befinder os i.

Jeg vil også på det kraftigste foreslå, at vi virkelig tager denne diskussion: Hvor skal verden bevæge sig hen? Har vi i Vesten den rigtige sikkerhedsdoktrin, som helt klart bringer civilisationens eksistens i fare? Trump har gentagne gange antydnet, at han måske ikke er den type NATO-medlem, som Biden-administrationen var; og man kan kun håbe, at der faktisk er en refleksion. For jeg mener, at den nuværende sikkerhedsarkitektur skal fornyes; det er derfor, at jeg fra dag ét, da den såkaldte særlige militæroperation startede, krævede en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten, ellers fungerer den ikke. Det krav er mere påtrængende end nogensinde før. Jeg vil virkelig opfordre jer til at tænke over det, læse de ti principper og sætte jer ind i Den Westfalske Fred. Vi har skrevet meget om den i *EIR*; så hvis du

går ind på *EIR* 's søgemaskine, vil du finde en masse om den. Og du kan naturligvis også spørge alle andre kilder.

Men vi er nødt til at tænke på verdensordenen på en helt anden måde. Det er faktisk ikke så umuligt, for hvis jeg kan tilføje en lille smule optimisme i slutningen af denne diskussion, hvor mange mennesker får en idé om, hvor desperat tæt vi er på Tredje Verdenskrig. Det ville være virkelig nemt at komme ud af den. Jeg har det privilegium at tale med mange mennesker fra Asien og Afrika. Jeg kan kun forsikre dig om, at når du rejser til et land på disse kontinenter og diskuterer med folk, eller deltager i en konference, eller melder dig ind i Schiller Institutet, så kan vi organisere noget for dig i den retning. For du vil indse, at størstedelen af verden lige nu har en helt anden tankegang end Vesten. De fleste mennesker i Asien og Afrika er optaget af at løse problemer; at bygge ting; at reparere ting; at gøre livet bedre for deres samfund, for deres land. Eller for at fejre noget musik, nogle traditioner, nogle gamle kulturudstillinger eller levn fra tidligere tider. Under alle omstændigheder er de fremtidsorienterede, og de er ikke aggressive. De fleste mennesker er så anderledes på deres naturlige måde end de nuværende borgere i Vesten, som for det meste er pessimistiske; som er gnavne; som er aggressive. Folk fra andre kulturer har lige nu en helt anden tankegang. Jeg kan kun sige: Lad os have en dialog mellem civilisationerne, hvor vi kan.

For et stykke tid siden var der en deltager i denne konference, der foreslog en dialog mellem civilisationer for børn. At få alle børn i din by af forskellige nationaliteter til at mødes, spille musik sammen, præsentere deres folkesange og recitere deres poesi. Og bare se, hvor let det ville være at genopbygge tilliden mellem mennesker. Jeg vil gerne bringe dette forslag tilbage i hukommelsen, for nogle gange er begivenhederne så krævende, at man ikke kan lægge et ekstra emne oveni. Men jeg synes, at denne dialog mellem kulturer,

der involverer børn, er en meget vigtig komponent. Det er noget, vi bør begynde at gøre overalt, hvor vi kan.

Når det er sagt, må vi ikke opgive håbet om den menneskelige art. For man skal have en positiv vision om, hvor man ønsker, at menneskeheden skal være, og det vil give en al den energi, der skal til for at udføre det arbejde, der er nødvendigt for at redde dens eksistens.

Så med det ønsker jeg jer en glædelig jul og et rigtig godt nytår.

Ambassadør Chas Freeman: Ikke krig, men lederskab

Ikke korrekturlæst

af Dennis Speed (EIRNS) – 18. december 2024

Ambassadør Chas Freeman gav et interview til *Berliner Zeitung*, som udkom den 15. december, en af Tysklands førende aviser. Ambassadør Freeman, som ved lige så meget om det amerikanske forhold til Kina som nogen anden nulevende diplomat, fortalte sandheden, »som han ser den«. »Vi har tilskyndet kineserne til at forbedre deres videnskab og teknologi, til at udvide handelsforbindelserne med det Globale Syd; vi har drevet dem i armene på russerne, og vi driver dem til at skabe alliancer i Mellempøsten, der vil trænge den amerikanske indflydelse i regionen tilbage.«

Endnu vigtigere var det, at han sagde om Rusland og Ukraine: »For det første skal Kiev og Moskva blive enige om grænsen. For det andet skal mindretallene i Ukraine have ret til at

udøve deres eget sprog og kultur. Denne ret er garanteret af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) og blev også nedfældet i den østrigske statstraktat fra 1955... Et neutralt Ukraine, der ville være uafhængigt, velstående og demokratisk og fungere som både en stødpude og en bro mellem Rusland og resten af Europa, ville være et vigtigt mål at arbejde hen imod.”

I modsætning hertil skal det ukrainske mord på generalmajor Igor Kirillov, chef for Ruslands atomare, biologiske og kemiske forsvarsstyrker (NBC) i Moskva i går, ses som den seneste episode i den vedvarende optrapning af NATO/Rusland-konflikten. »En højtstående general i de russiske væbnede styrker og hans assistent er blevet dræbt i Moskva af Ukraines sikkerhedstjeneste, har en ukrainsk kilde fortalt BBC.« Selvom den ukrainske sikkerhedstjeneste SBU ifølge BBC karakteriserede Kirillov som »ansvarlig for omfattende brug af forbudte kemiske våben«, var deres – og NATO’s – bekymring sandsynligvis præcis den modsatte.

Kirillov, en meget offentlig person, var blevet kendt i Vesten for sine rapporter i krigens første måneder om, at NATO og USA drev laboratorier for biologiske våben i hele Ukraine. I en briefing den 17. marts 2022 om Ukraines biolaboratorier fremlagde Kirillov, der mere præcist blev kaldt chefen for de russiske radiologiske, kemiske og biologiske forsvarstropper, dokumenterede beviser for, at (med Kirillovs ord) »der uden tvivl ... blev skabt komponenter til biologiske våben i Ukraine med direkte amerikansk involvering og finansiering.« Kirillovs betydning kan have været af særlig betydning for dem, der nu fra forskellige synsvinkler genbesøger historien om de kemiske angreb i Syrien i 2013, et land, der blev identificeret i RAND Corporations rapport fra 2019, »Extending Russia: Competing from Advantageous Ground« som et sekundært område for militærstrategiske operationer mod Rusland.

I et ekko af lignende begivenheder for 100 år siden bliver Syrien splittet ad som en del af et »Great Game«, som

»Storisraels« Benjamin Netanyahu er blevet advaret om at spille af den russiske viceudenrigsminister Sergei Ryabkov. »Jeg vil gerne advare visse »brushoveder« i Vestjerusalem mod at lade sig beruse af muligheder.« Der kan selvfølgelig ikke være noget Great Game, uden at briterne – eller briterne – spiller en hovedrolle. Nu har endnu et medlem af den britiske Powell-familie »talt ud«. Hugh Powell, som var vice-national sikkerhedsrådgiver for den tidligere premierminister David Cameron i 2013 (og af en britisk publikation omtales som »afkom af Storbritanniens største diplomatiske familie«), hævder, at Syriens opsplittning burde være sket for 11 år siden.

»2013 var en mulighed for at hjælpe med at splitte (Syrien) ad, længe før Hizbollah og Rusland kom det til undsætning,« sagde Powell i en podcast den 12. december. »Og da Assad var væk, havde vi en god chance for at indsætte en magtdelingsregering i Damaskus, som meget vel kunne have forhindret ISIS' skjulte ekspansion.« I sine bemærkninger om 2013 undlod Powell selvfølgelig at bemærke, at de angloamerikanske efterretningstjenester finansierede ISIS, som Seymour Hersh havde dækket i 2007 i sin *New Yorker-historie* »The Redirection«.

»Omdirigeringen«, som nogle i Det Hvide Hus har kaldt den nye strategi, har bragt USA tættere på en åben konfrontation med Iran... Et biprodukt af disse aktiviteter har været styrkelsen af sunni-ekstremistiske grupper, der tilslutter sig en militant vision af islam, er fjendtligt indstillet over for USA og sympatiserer med al-Qaeda. ... Nøglespillerne bag omlægningen er vicepræsident Dick Cheney, den assisterende nationale sikkerhedsrådgiver Elliott Abrams, den afgangende ambassadør i Irak (og kandidat til posten som FN-ambassadør) Zalmay Khalilzad og prins Bandar bin Sultan, den saudiske nationale sikkerhedsrådgiver. Mens [Condoleezza] Rice har været dybt involveret i udformningen af den offentlige politik, sagde tidligere og nuværende embedsmænd, at den

skjulte side er blevet styret af Cheney. (Cheneys kontor og Det Hvide Hus afviste at kommentere denne historie; Pentagon svarede ikke på specifikke forespørgsler, men sagde: »USA planlægger ikke at gå i krig med Iran.«)«

Det, vi hører, når Powells taler, er stemmen for »vedvarende imperialistisk regeringsførelse«. Det er den virkelige måde, hvorpå britisk – og størstedelen af amerikansk – udenrigspolitik, især i Sydvestasien, er blevet formet siden 1970'erne. Da Zbigniew Brzezinski fra Den Trilaterale Kommission fik fingrene i rorpinden som national sikkerhedsrådgiver i Jimmy Carters regering i 1977-81, blev den britiske krones »Bernard Lewis-plan«, der for naive amerikanske smagsløg blev omdøbt til »Brzezinskis politik med det islamiske fundamentalismekort«, gennemført. Afghanistan-krigen mod Rusland i 1979, Iran-Irak-krigen i 1980-1988, Operation Desert Shield/Storm i 1990-91 og alle de andre krige, der fulgte, var alle en del af det store spil, som den altid originale Brzezinski kaldte »Det store skakbræt«. Det er alt sammen krig mod Rusland og Asien, herunder Kina.

Men dette er ikke 1970'erne, 80'erne, 90'erne eller begyndelsen af det 21. århundrede. Nu er Kina, Rusland, Indien og mange andre nationer ikke, hvad de var dengang. Kolonialismen er forbi, på den ene eller den anden måde. Og mens verden er vidne til den offentlige splittelse i den amerikanske præsidentielle proces, hvor krigen optrappes dag for dag på trods af den kommende regerings indvendinger, må den skræmmende erkendelse af, at USA, som nu angriber nationen Rusland med langtrækkende missiler, tydeligvis ikke ledes af fornuftige mennesker, ikke lamme os. I stedet kan og skal den erkendelse bruges til at give os modet til at handle for at tage regeringen tilbage nu, ikke den 20. januar.

Ambassadør Freeman, som også talte på Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, »I Schillers og Beethovens ånd bliver alle mennesker brødre!«, og som støtter instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouches dialoginitiativ for en ny

sikkerheds- og udviklingsarkitektur, viser, hvad alle amerikanere kan vælge at gøre for at komme deres land og verden til undsætning.

Foto: Wikimedia Commons

Brug H.R. 10218 til at trække USA's ATACMS tilbage fra Ukraine nu STRATCOMs admiral Buchanan afslører planerne: USA forbereder sig på atomkrig!

Ikke korrekturlæst

Følgende er fra LaRouche Organisationen i USA.

15. december – Følgende er teksten i en folder, der blev udgivet den 10. december af LaRouche-organisationen med henblik på den bredest mulige cirkulation, og som opfordrer borgerne til at kræve, at deres kongresmedlemmer støtter House Resolution 10218. *Dette lovforslag vil forbyde overførslen af ATACMS-missilsystemer til Ukraine samt forbyde amerikanske militær- og efterretningstjenester at yde nogen form for støtte til Ukraine til at bruge ATACMS til at angribe mål i Den Russiske Føderation.*

Det er påtrængende, at det amerikanske folk mobiliserer sig

for at opfordre Kongressen til straks at vedtage H.R. 10218, "For at Forbyde Overførsel af Army Tactical Missile Systems til Ukraine (ATACMS) og til Andre Formål" introduceret af Rep. Clay Higgins (R-LA), og som nu er til behandling i Udenrigsudvalget i Repræsentanternes Hus. Dette er en yderst hastende sag for at vende landet fra dets nuværende kurs med at lokke Rusland ind i atomart sammenstød og et muligt amerikansk forebyggende atomangreb.

Selv hvis H.R. 10218 ikke bliver vedtaget, er det vigtigt at fremme den kraftigt for at forhindre optrapningen til atomkrig før eller efter den 20. januar, da centrale kredse i det militære og udenrigspolitiske etablissement klart mener, at det er muligt at føre og vinde en atomkrig – og de vil stadig være der efter den 20. januar!

Det er overflødigt at sige, at enhver udveksling af atomvåben mellem USA og Rusland vil føre til den sandsynlige udryddelse af menneskeliv på denne planet, på trods af at nogle kredse i det amerikanske militære og udenrigspolitiske etablissement, såsom kontreadmiral Thomas Buchanan, direktør for Planlægnings- og Politikdirektoratet i USA's Strategiske Kommando, er villige til at overveje deres mulige brug.

Buchanan udtalte på centeret for strategiske og internationale studier (CSIS) den 20. november, at en atomudveksling ville være acceptabel, så længe USA kom ud af krigen med tilstrækkelig atomar kapacitet til at bevare dominansen efter krigen: »Jeg tror, at alle er enige om, at hvis vi skal have en udveksling, så vil vi gerne gøre det på de vilkår, der er mest acceptable for USA. Så det er vilkår, der er mest acceptable for USA, der sætter os i stand til vedvarende at lede verden, ikke sandt?«

Er kongresmedlemmerne opmærksomme på disse skræmmende kommentarer fra direktøren for Planlægnings- og Politikdirektoratet i USA's Strategiske Kommando, som tydeligvis ikke kun er hans personlige synspunkter, men deles

af andre i det udenrigspolitiske og militære etablissement? At de betyder, at man opgiver politikken om, at »atomkrig ikke kan vindes og derfor ikke må udkæmpes«? Men snarere: »Vi må planlægge en atomkrig, hvis det er det, der skal til for at opretholde USA's globale dominans«?

At gøre det amerikanske folk 'Klar til atomkrig'

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche gør ret i at kræve et nationalt og internationalt ramaskrig over det vanvid i amerikansk politik, som kontreadmiral Thomas R. »TR« Buchanan, direktør for U.S. Strategic Command's Plans and Policy Directorate, afslørede, da han talte på en konference den 20. november på Center for Strategic and International Studies (CSIS) i Washington, D.C. – et gammelt Kissinger-tilholdssted, dengang det var tilknyttet Georgetown University. Her udtalte Buchanan, at USA skulle være parat til at bruge atomvåben, hvis USA's globale lederrolle var på spil.

Buchanan brugte sin hovedtale på CSIS-konferencen til – med entusiastisk opbakning fra jeres værter fra CSIS Project on Nuclear Issues (PONI) – at starte en national debat om, at »brug af atomvåben ikke længere er utænkeligt«, i modsætning til den stadig officielle politik om, at »atomkrig aldrig kan vindes og aldrig må udkæmpes«. En sådan debat er nødvendig »for at hæve den atomare IQ hos ikke bare vores militære ledere, men også vores politiske beslutningstagere, vores ledelse, Capitol Hill og offentligheden,« foreslog han.

Ved introduktionen af Buchanan rapporterede ordstyrer Heather Williams, direktør for PONI-projektet og konsulent for STRATCOM's Strategic Advisory Group, at et tema i diskussionerne i de tidligere paneler den morgen var, at »brug af atomvåben ikke længere er utænkeligt.« Williams, som deltog aktivt sammen med Buchanan i diskussionen om at få amerikanerne til at »tænke det utænkelige«, har omfattende forbindelser til britiske politiske kredse: Hun var rådgiver for Overhuset og er associeret medlem af Londons ældste

imperiale tænketank, Royal United Services Institute (RUSI), og er desuden lektor ved King's College London, hvor hun også fik sin ph.d. fra Institut for Krigsstudier.

I sin forberedte tale og den efterfølgende diskussion med Williams indrømmede Buchanan, at USA »teknisk set« ikke er i krig med modstanderne Rusland, Kina, Iran eller Nordkorea. Kongressen har ikke erklæret krig, men vi befinder os i et strategisk miljø, hvor »vi er nødt til at være klar. Og med klar mener jeg, at vores tjenester skal være klar,« argumenterede han. Buchanan opfordrede PONI og andre politiske beslutningstagere til at lægge en strategi for, hvilke »typer af ting, der vækker genklang hos det amerikanske folk«, der kan hjælpe dem med at forstå, hvorfor STRATCOM skal forberede sig på brugen af atomvåben. Det spurgte han om: Hvad er det, vi »mangler for at fange nationens opmærksomhed?... Er det, fordi det er bandlyst at tale om atomvåben? Er det, fordi vi ikke ønsker at overveje de mulige udfald? Er det fordi ... vi ikke ønsker at tænke på det?«

Hvorfor skal amerikanerne tænke over det? Da Buchanan blev bedt om at definere, hvad det vil sige at diskutere at »vinde« en atomkrig, afviste han, at vi ikke ønsker en atomkrig, men:

Jeg tror, at alle vil være enige i [at] hvis vi skal have en udveksling, så ønsker vi at gøre det på vilkår, som er mest acceptable for USA ... vilkår ... som sætter os i stand til vedvarende at lede verden, ikke sandt? Så vi bliver i høj grad betragtet som verdens leder.

Og leder vi verden på et område, hvor vi anses for at have et tab? Svaret er nej, ikke sandt? Og så ville det være til et punkt, hvor ... vi ville være nødt til at have tilstrækkelig kapacitet. Vi bliver nødt til at have reservekapacitet. Man ville ikke bruge alle sine ressourcer på at vinde, vel? For så har man ikke noget at afskrække med på det tidspunkt. Så det er et meget komplekst problem.

(Våbenproducenten Northrop Grumman Corp. har venligst betalt for denne diskussion.)

Den 9. december understregede Helga Zepp-LaRouche: "Buchanans udtalelse er i sin voldsomhed så utrolig, at man virkelig skulle tro, at det burde have været den største nyhed over hele verden. Men det blev fuldstændig dækket til. Ingen vestlige medier fandt det værd at diskutere. Ingen politikere i Vesten mente, at det var nødvendigt at kommentere det. Jeg synes, det er så utroligt, fordi det på alle måder er en overtrædelse af Nürnberg-reglerne: at man ikke må forberede en angrebskrig, og slet ikke en med atomvåben, som betyder enden på alt liv på planeten, hvis det kommer så vidt.

Zepp-LaRouche og Scott Ritter, tidligere amerikansk marinesoldat og FN-våbeninspektør, har opfordret til en maksimal borgermobilisering for at afvise denne kriminelle tankegang, der er anklagebænken i Nürnberg værdig. Ring til dine kongresmedlemmer nu på (202) 225-3121! Bed dem om at støtte H.R. 10218 nu! Og bed dem om at blive på sagen efter denne kongresperiode, uanset hvilke handlinger der er nødvendige for at trække USA ud af den nuværende kurs mod atomkrig.

H.R. 10218-

At forbyde overførsel af hærens taktiske missilssystemer til Ukraine og til andre formål

15. december – Nedenforer den fulde tekst til H.R. 10218, introduceret af Rep. Clay Higgins (R-LA) den 21. november 2024 til den 118. kongres, 2. session, i USA's Repræsentanternes Hus.

H.R. 10218

I REPRÆSENTANTERNES HUS

21. november 2024

Higgins fra Louisiana fremsatte følgende lovforslag, som blev henvist til Udvalget for Udenrigsanliggender

ET LOVFORSLAG

At forbyde overførslen af hærens taktiske missilsystemer til Ukraine og til andre formål.

Det vedtages af Senatet og Repræsentanternes Hus i Amerikas Forenede Stater i den samlede Kongres,

SEKTION 1. Forbud mod overførsel af hærens taktiske missilsystemer til Ukraine.

(a) Forbud – I perioden, der begynder på datoen for vedtagelsen af denne lov og slutter ved udgangen af den 20. januar 2025, uanset enhver anden lovbestemmelse, i enhver periode, hvor der eksisterer en konflikttilstand mellem Ukraine og Den Russiske Føderation – (1) ingen taktiske missilsystemer fra hæren til Ukraine.

(1) må ingen taktiske missilsystemer fra hæren (ATACMS) overføres til Ukraine; og

(2) må amerikanske militærtjenester eller efterretningstjenester ikke yde støtte til ukrainske enheder, der opererer High Mobility Artillery Rocket Systems (HMARS)-platforme, der bruger ATACMS-ammunition til at slå til uden for internationalt anerkendte ukrainske territorialgrænser – (A) målretningsstøtte; (B) efterretningsstøtte; og (C) efterretningsstøtte.

(A) efterretningsstøtte til målretning;

(B) støtte til missionsplanlægning; og

(C) enhver anden form for støtte.

LaRouche: Om emnet øjeblikkelig vs. varig overlevelse

af Dennis Small (EIRNS) – 18. december 2024

General (»pensioneret«) Keith Kellogg, den kommende præsident Donald Trumps udsending til fredsforhandlingerne i Ukraine, reagerede hurtigt på den ukrainske efterretningstjenestes mord på den russiske general og løjtnant Igor Kirillov den 17. december og fordømte terrorangrebet i Moskva som »ikke en smart ting at gøre... Der er spilleregler, og der er visse ting, man bare ikke gør.»

Moskva vil tage behørigt notits af Kelloggs kommentarer, som er et nyttigt forsøg fra Trump-lejren på at slukke flammerne i denne seneste strategiske provokation mod Rusland, som alle er beregnet – ligesom de sidste 30 dages række af ATACMS-langdistancemissilangreb på Rusland – til at forsøge at fastlåse en frontal kollision, muligvis en atomar, mellem USA og NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden – før Donald Trump tiltræder den 20. januar 2025. Nylige udtalelser på CSIS i Washington fra STRATCOM's direktør for Planlægning og Politik, admiral Thomas Buchanan, peger i præcis denne retning.

Trump selv fordømte kraftigt ATACMS-provokationerne, både i et interview i *Time Magazine* den 12. december og igen på en pressekonference i Mar-a-Lago den 16. december. Kremls talsmand Dmitry Peskov udtrykte sin påskønnelse af

førstnævnte. Og russiske medier som RT gav bred dækning til sidstnævnte med en overskrift, der lød: »'Dumt' af Biden at tillade langtrækkende angreb på Rusland – Trump,« med tilføjelsen «Den kommende amerikanske præsident har sagt, at han måske vil omgøre beslutningen, når han tiltræder i næste måned.»

Men så igen, den 18. december, iværksatte Ukraine angiveligt endnu et ATACMS-angreb, der var rettet mod et raketbrændstofanlæg og en flyveplads i Rostov. Yderligere detaljer er ikke tilgængelige i skrivende stund.

Det er tydeligt, at det underliggende problem overskygger de kortsigtede svar der er blevet givet hidtil. Når man står over for de strategiske pyromaner, der styrer Biden-administrationen, og som rykker ind i den kommende Trump-administration for at forsøge at inddæmme og kontrollere den, er det i sidste ende en tabersag blot at slukke flammerne i hver ny brand, der bliver antændt.

For at sige det lige ud: Syrien bliver nu skåret op af israelske, amerikanske, tyrkiske og andre styrker, som alle er styret af Londons Bernard Lewis' plan om at udløse geopolitisk kaos på Ruslands sydlige flanke. Vil Israels premierminister Netanyahu, som netop har indtaget Hebron-bjerget og bevæger sig længere ind på syrisk territorium, blive overbevist om, at dette er det gunstige øjeblik, han har ventet på, til endelig at sætte ind mod Irans atomprogram? Og vil han måske bruge Israels atomvåben i et sådant angreb?

På den økonomiske front er City of London og Wall Street også i gang med at stille Trump over for et fait accompli: Hvis du forsøger at slippe ud af vores kontrol, vil vi udløse en omfattende obligationskrise i USA, og din regering vil holde omtrent lige så længe som den britiske premierminister Liz Truss (49 dage), som blev væltet af et orkestreret obligationsudbrud.

Det kræver meget grundlæggende ændringer at komme videre end til menneskehedens *øjeblikkelige* overlevelse i løbet af de kommende 30 dage og garantere vores *varige* overlevelse som den enestående, kreative art, vi er. Schiller Instituttets netop udgivne pamflet: "Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No War" præsenterer det væsentlige i den påtrængende nødvendige politik for USA's samarbejde med Kina, Rusland og BRIKS, og den fortjener den bredest mulige cirkulation og overvejelse, både nationalt og internationalt. Det samme gælder for referatet af den ekstraordinære konference i Schiller Instituttet den 7.-8. december, organiseret af Helga Zepp-LaRouche.

Uden den form for stringent videnskabelig tænkning, som var repræsenteret der, og som er kendetegnende for LaRouche-bevægelsen, kan denne nation og planet ikke overleve eller holde ud i længden.

Tre måneder efter at han blev uretfærdigt fængslet i januar 1989, udgav Lyndon LaRouche det første af sine fængselsskrifter, »Til forsvar for den sunde fornuft«. På de første sider tog LaRouche fat på spørgsmålet om menneskehedens *øjeblikkelige* vs. *varige* overlevelse:

“Det var en ond vind, der ikke havde sendt nogle Platon-dialoger ind i min celle. Fra det fængsel, hvor politikerens karriere udløber, hæves statsmandens indflydelse mod toppen af hans livs af forsynet bestemte forløb. Siden Solon er den sokratiske metode blevet kendetegnende for den store vestlige statsmand. Uden en genkomst af dette lederskab vil vores truede civilisation ikke overleve dette århundredes sidste år...

»En svømmer bliver reddet op af havet, få øjeblikke før hans kræfter var svundet fatalt ind. Dette er *øjeblikkelig* overlevelse. Er det et paradigme for et helt samfunds vellykkede overlevelse? Hvordan skal vi skelne mellem *øjeblikkelig* og *varig* overlevelse?... Det udvalgte øjeblik fungerer som afgangstidspunkt for en fortsat rejse ind

i fremtiden ... Er svømmerens overlevelse i øjeblik B tegn på en sandsynlighed for hans vedvarende overlevelse gennem C, D og så videre? Måske for at fremme en succesfuld eftertid? Sådan er den rå forskel mellem *øjeblikkelig* og *vellykket* overlevelse.

»Betragt den rejse ind i fremtiden, som om den var en slags matematisk fysisk vedvarende funktion}. Årsag forårsager *vedvarende* virkning, og virkning har et kausalt forhold til de efterfølgende effekter. Denne funktion udtrykkes i form af stigning eller fald i en størrelse, der kaldes *potentiell befolkningstæthed*... Stigningen i både den faktiske og den potentielle befolkningstæthed i løbet af de seneste tusinder af år er resultatet af den vedvarende og indbyrdes afhængige *skabelse, transmission og effektive tilegnelse af videnskabelige og teknologiske fremskridt*.

Foto: EIRNS/Stuart Lewis

Den Internationale Fredskoalition #81 Øjeblikkelig vs. varig overlevelse Fredag den 20. december kl. 17.00

Ikke korrekturlæst

Klik på nedenstående link, og brug dit fulde navn, når du

deltager i mødet:

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Mobiliser dine organisationer.

Deltag i diskussionen med Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 17.00 sammen med professor Steve Starr, Vanessa Beeley og andre.

Venner af Den Internationale Fredskoalition,

General (ret.) Keith Kellogg, den kommende præsident Donald Trumps udsending til fredsforhandlingerne i Ukraine, reagerede hurtigt på mordet på den russiske general og oberst Igor Kirillov den 17. december begået af ukrainske efterretningstjenester og fordømte terrorangrebet i Moskva som »ikke en smart ting at gøre ... Der er regler for engagement, og der er visse ting, som man bare ikke gør.«

Moskva vil tage behørigt notits af Kelloggs kommentarer, som er et nyttigt forsøg fra Trump-lejren på at slukke flammerne i denne seneste strategiske provokation mod Rusland, som alle er designet – ligesom de sidste 30 dages række af ATACMS-langdistancemissilangreb på Rusland – til at forsøge at fastlåse en frontalkollision, oven i købet atomar, mellem USA og NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden side – inden Donald Trump tiltræder den 20. januar 2025. Nylige udtalelser på CSIS i Washington fra STRATCOM's Director of Plans and Policy, admiral Thomas Buchanan, peger i præcis den retning.

Trump selv fordømte kraftigt ATACMS-provokationerne, både i et interview i Time Magazine den 12. december og igen på en pressekonference i Mar-a-Lago den 16. december. Kremls talsmand Dmitry Peskov sagde, at han værdsatte førstnævnte. Og russiske medier som RT gav bred dækning til sidstnævnte med en overskrift, der lød: "‘Dumt’ af Biden at tillade langtrækkende angreb på Rusland – Trump," med tilføjelsen "Den kommende

amerikanske præsident har sagt, at han kan omgøre beslutningen, når han tiltræder i næste måned.”

Men så igen, den 18. december, iværksatte Ukraine angiveligt endnu et ATACMS-angreb, der var rettet mod et raketbrændstofanlæg og en flyveplads i Rostov. Der er i skrivende stund kun få yderligere detaljer.

Det er tydeligt, at det underliggende problem overskygger de kortsigtede reaktioner til dato. Når man står over for de strategiske pyromaner, der styrer Biden-administrationen, og som rykker ind i den kommende Trump-administration for at forsøge at inddæmme og kontrollere den, er det i sidste ende en tabersag blot at slukke flammerne i hver ny brand, der bliver antændt.

For at sige det lige ud: Syrien bliver nu delt op af israelske, amerikanske, tyrkiske og andre styrker, alle under ledelse af Londons Bernard Lewis' plan om at udløse geopolitisk kaos på Ruslands sydlige flanke. Vil Israels premierminister Netanyahu, som netop har indtaget Hebron-bjerget og bevæger sig længere ind på syrisk territorium, blive overbevist om, at dette er det gunstige øjeblik, han har ventet på, til endelig at sætte ind mod Irans atomprogram? Og vil han muligvis bruge Israels atomvåben i et sådant angreb?

Det kræver meget grundlæggende ændringer at komme videre end til menneskehedens *øjeblikkelige* overlevelse i løbet af de kommende 30 dage og sikre vores *varige* overlevelse som den unikke, kreative art, vi er. Schiller Instituttets netop udgivne pamflet "Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No War « præsenterer det væsentlige i den påtrængende nødvendige politik for USA's samarbejde med Kina, Rusland og BRIKS, og den fortjener den bredest mulige cirkulation og overvejelse, både nationalt og internationalt. Det samme gælder for referatet af den ekstraordinære konference på Schiller Instituttet den 7.-8. december, som Helga Zepp-LaRouche har arrangeret.

Deltag i diskussionen med Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 17.00 med professor Steve Starr, Vanessa Beeley og andre.

Putin understreger vigtigheden af Oreshnik-missilet, mens Vesten, i politisk-økonomisk sammenbrud, vedvarende er i krigstilstand

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 16. december 2024

Den russiske præsident Vladimir Putin understregede i dag betydningen af Ruslands Oreshnik-missil, der blev demonstreret i Ukraine den 21. november som svar på Ukraines affyring af de amerikanske ATACMS- og britiske Storm Shadow-missiler inde i Rusland. Han talte til et udvidet møde i Forsvarsministeriets bestyrelse, hvor han gennemgik militærets arbejde i 2024 og i den kommende periode. Hans præsentation blev hurtigt gjort tilgængelig på præsidentens hjemmeside i oversættelse for det internationale samfund.

Præsident Putin sagde mod slutningen af mødet: »Og endelig er Oreshnik-systemet, som allerede har bevist sit værd, meget kraftfuldt. Jeg vil gerne gentage endnu en gang – specialister ved det, den øverstbefalende for de strategiske missilstyrker, Sergej Karakayev, er her, han mener det og fortalte mig om det – når det bruges på en kompleks måde, når flere systemer

bruges i en gruppe på samme tid, kan det med hensyn til kraft sammenlignes med brugen af atomvåben. Men det er ikke atomart, da der ikke er noget nukleart brændstof, ingen nuklear komponent, ingen forurening. Og det er et meget vigtigt element, når vi skal beslutte, hvilke midler til væbnet kamp vi kan bruge.«

Den virkelighed, som Oreshnik repræsenterer, ville for enhver fornuftig person indikere, at vi nu befinder os i et domæne af dræberteknologi, hvor initiativer til samarbejde mellem nationer, ikke konflikt, bør efterstræbes. Men krigshøgene i det kollektive Vesten fortsætter med at skabe konflikt, økonomisk, politisk og militært. Det går endda så vidt, at højtstående personer og programmer aktivt arbejder på, hvordan man kan »vinde« en atomkonfrontation. Den 20. november var dette på dramatisk vis tydeligt på det møde, der blev afholdt af CSIS Project on Nuclear Issues, hvis tema var, hvordan man kan tænke det utænkelige om atomkrig. »Vi arbejder på det«, var budskabet fra kontreadmiral Thomas Buchanan, direktør for planer og politik, J5, U.S. Strategic Command. Buchanans offentlige bemærkninger er næsten blevet mørklagt i verdens medier, men en ny video er netop blevet udgivet for at bryde igennem mørklægningen og bidrage til indsatsen fra dem, der slår alarm.

I Bruxelles mødtes EU's udenrigsministre i dag med Ukraines udenrigsminister som indbudt gæst og erklærede en ny runde sanktioner mod Rusland.

I Washington bekendtgjorde Biden-administrationen i sidste uge et nyt, klassificeret nationalt sikkerhedsmemorandum, som beskriver forpligtelsen til at afbryde samarbejdet mellem de fire nationer Kina, Rusland, Iran og Nordkorea. Memorandummet blev offentliggjort den 11. december. Embedsmænd sagde, at målet var at modvirke »omvæltningens akse«, eller også kaldet »kaoskvartetten«.

I Sydvestasien udvikler situationen sig på en forfærdelig og

dødelig måde for millioner af mennesker i Gaza, Syrien, Yemen og de omkringliggende områder, samtidig med at de nationer, der fremmer denne kriminelle omvæltning – Storbritannien, USA og det globale NATO – gør det for at omringe Rusland og besejre udviklingsbestræbelserne i hele Eurasien, som involverer Bælte- og Vej-Initiativet (BVI) og BRIKS.

I Syrien er den udenlandske besættelse af styrker fra USA, Tyrkiet og Israel dramatisk. Den 15. december udsendte Israels Netanyahu-regering en erklæring om sin hensigt om at bringe bosættere ind i og ud over Golan-højderne, at fordoble befolkningen dér og forårsage israelsk »demografisk vækst« i områderne.

I dag offentliggjorde LaRouche-organisationen (TLO) i USA et interview med Syrien-eksperter, oberst Richard H. Black (pensioneret), krigsveteran fra den amerikanske marine og fra den amerikanske hærs strafferetlige afdeling i Pentagon, og den britiske undersøgende journalist Vanessa Beeley, som længe har boet i Syrien, indtil hun måtte flygte fra HTS-kuppet. TLO's formand Diane Sare talte med dem i den 50 minutter lange diskussion.

Det seneste om denne situation vil blive diskuteret på det næste møde i Den Internationale Fredskoalition (IPC) på fredag den 20. december, det 81. ugentlige møde i træk. Oberst Black og Beeley vil være på dagsordenen sammen med andre eksperter. LaRouche-organisationen cirkulerer folderen »Stratcoms kontreadmiral Thomas Buchanan røber sandheden: USA forbereder sig på atomkrig! Use HR 10218 To Pull U.S. ATACMS Back from Ukraine Now!«, med henvisning til lovforslaget i Repræsentanternes Hus, som stadig er i høring i denne uge.

Internationalt er den spansksprogede version af Schiller Instituttets undersøgelse fra 24. november, *World Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No War*, netop blevet udgivet.

I de såkaldte »avancerede økonomier« hos de førende globale NATO-medlemmer forværres tabet af arbejdspladser og produktion i alle grundlæggende sektorer, fra stål til bilproduktion, kemikalier, landbrug og fødevarer. I denne uge meddelte den administrerende direktør for den tyske stålproducent GMH Systems offentligt, at 6.000 job er på spil, da virksomheden ikke længere kan fortsætte med at fungere i Tyskland og ikke vil flytte til udlandet. I USA gik stålarbejdere i weekenden på gaden i og omkring Pittsburgh, hvor U.S. Steel er hjemmehørende, og krævede, at Washington tillader Nippon Steel at opkøbe U.S. Steel i et desperat håb om, at det vil bevare deres fabrikker og arbejdspladser, fordi de ikke har tillid til, at Biden, Trump og lederen af United Steelworkers Union vil gøre noget. Lokale borgmestre fra fabriksbyerne i Mon Valley (Monongahela-floden), hvor der ligger flere tilbageværende stålværker, sluttede sig til demonstranterne. I mellemtiden gik Washingtons Committee on Foreign Investment in the U.S. (CIFIUS), som består af ni føderale agenturer, i baglås den 14. december og kunne ikke blive enige om, hvorvidt Nippon skulle have lov til at overtage U.S. Steel eller ej.

Det programmatisk dødvande i Nordamerika afspejler det institutionelle og kulturelle sammenbrud på alle niveauer i de store vestlige »magter«. I Tyskland tabte kansler Olaf Scholz som forventet mistillidsafstemningen i Forbundsdagen i dag. Der skal afholdes nyvalg i februar, hvilket i sig selv ikke er nogen garanti for, at der bliver dannet en regering i tide. I Canada blev Trudeau-regeringen i dag rystet af finansminister Chrystia Freeland's afskedsbegæring. Uanset detaljerne er ustabiliteten i de vestlige lande normen under krigsmanien og det økonomiske og kulturelle sammenbrud.

Slut dig til den Internationale Fredskoalitions momentum. Hent hjerte og mod fra den smukke koncert, som Schiller Instituttets NYC Chorus gav i går i New York City på sit 10-års jubilæum, hvor de hyldede »Salige er fredsstifterne«.

Foto: Schiller Instituttet

Schiller Instituttets NYC- kor: Velsignet er fredsmagerne: 10 års jubilæums julekoncert

Schiller Instituttets NYC Chorus begyndte den 20. december 2014 som en Sing-Along-optræden med uddrag af Händels Messias. Den improviserede koncert blev organiseret af Schiller Instituttets musiker Diane Sare som svar på forargelsen over Staten Island Grand Jury-beslutningen om Eric Garners død ved stød, som var kommet i kølvandet på optøjerne i Ferguson, MO efter drabet på en ubevæbnet afroamerikansk teenager, og som truede med at skabe farlig splittelse og vold i byen New York. Koncerten var dedikeret til »The Sanctity of Every Human Life«. Tragisk nok blev to politibetjente myrdet i Brooklyn, netop som koret havde åbnet programmet med at synge »Dona Nobis Pacem« (Giv os fred), mens de sad i deres patruljevogn.

Schiller Instituttet har optrådt og organiseret for fred og harmoni i nationen og verden lige siden og brugt den klassiske kunsts kraft til at hjælpe med at bringe menneskeheden sammen gennem en dialog mellem kulturer.

Programmet byder på Mozarts kroningsmesse, K 317, og omfatter uddrag af Händels Messias samt et udvalg af Christmas Spirituals and Carols.

Programmet er her:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

For mere information.

Trump om Bidens ATACMS-beslutning ang. Ukraine-Rusland, og om Kina

Trump fastholder, at Bidens ATACMS-beslutning er en "meget stor fejl", "yderst farlig", "tåbelig"(!)

David Shavin

Den 12. december 2024, EIRNS

USA's kommende præsident Donald Trump fordømte kraftigt den samlede Biden-bandes hensynsløse beslutning om unødigt at provokere Rusland ved at tillade affyring af amerikanske langdistancemissiler ind over Ruslands internationalt anerkendte grænser. Han kom faktisk med sin fordømmelse i et interview den 25. november, kun fire dage efter at det russiske militær overraskede Vesten med prøveaffyringen af deres hypersoniske ballistiske Oreshnik-missil den 21. november. Interviewet blev dog først offentliggjort i dag, i anledning af at *Time Magazine* udnævnte Trump til »Årets person 2024«.

Trump hævdede, at »antallet af døde unge soldater, der ligger overalt på markerne, er svimlende. Det er vanvittigt, hvad der foregår. Det er vanvittigt. Jeg er meget uenig i at sende missiler flere hundrede kilometer ind i Rusland. Hvorfor gør vi det? Vi optrapper bare krigen og gør den værre. Det burde ikke have været tilladt. Nu bruger de ikke kun missiler, men også andre typer våben. Og jeg synes, det er en meget stor fejltagelse, en meget stor fejltagelse.«

Senere, da han blev spurgt om »chancerne for at gå i krig med Iran«, vendte han tilbage til Biden og Ukraine: »Alt kan ske. Alt kan ske. Det er en meget ustabil situation. Jeg tror det farligste lige nu er hvad der sker, hvor Zelenskyj har besluttet, med godkendelse fra, går jeg ud fra, præsidenten, at begynde at afskyde missiler ind i Rusland. Jeg synes, det er en stor optrapning. Jeg mener, det er en tåbelig beslutning.«

Og så kom han med en ikke ubetydelig bemærkning: »Men jeg kan forestille mig, at folk venter til jeg kommer ind, før der sker noget. Det kunne jeg forestille mig. Jeg synes, det ville være meget smart at gøre det.«

Kina ser Trumps invitation til Xi om at deltage i indsættelsen som et positivt tegn

Bill Jones

Den 13. december 2024, EIRNS

Den kommende præsident Donald Trump har efter sigende inviteret Kinas præsident Xi Jinping til at deltage i sin indsættelse den 20. januar 2025. Trump henviste vagt til en invitation, han havde sendt til »en bestemt leder«, og han sagde, at han havde gjort det i strid med råd fra nogle af sine folk. I en kommentar til dette på Institute for China-America Studies' årlige konference i Washington den 12. december sagde ambassadør Qiu Wenxing: »Hvis den rapport er ægte, viser det, at den kommende præsidents overgangshold lægger stor vægt på arbejdsrelationerne mellem præsidenterne og mellem den kinesiske regering og overgangsholdet,« uden at antyde om præsident Xi Jinping ville deltage. »Jeg synes, det er et velkomment signal. Vi ser frem til at arbejde ... med overgangsholdet ... det er vores mål, at gøre dette forhold til

en gnidningsløs overgang, og så kan vi få en god start i begyndelsen af næste år.«

Senere på dagen blev det bekræftet, at præsident Xi ikke ville deltage, men at den kinesiske ambassadør, Xie Feng, og hans kone Wang Dan ville være til stede, hvilket er det sædvanlige format. Der kan også være en delegation fra Beijing. Et sådant ad hoc-besøg af den kinesiske præsident ville skabe det indtryk, at Xi »tog til Canossa«, som den udstødte kejser Henrik IV måtte gøre i 1077, da han mødte sin rival, pave Gregor VII, som et tegn på underkastelse over for Rom. Derudover skal der ved sådanne statsbesøg eller næstenstatsbesøg gøres nogle forberedelser for at forberede et positivt resultat eller endog mulige » udbytter« fra et sådant møde.

Foto: CC/Gage Skidmore

Fare eller fred?

Ikke korrekturlæst

14. december 2024 (EIRNS) – Mens verden vakler på randen af atomar optrapning og økonomisk kollaps, opstår der et påtrængende spørgsmål: Kan fornuft og udvikling sejre over overherredømme og krig?

Scott Ritters artikel »How Trump Saved Christmas«, som *EIR* har bragt, fremhæver et afgørende øjeblik i forholdet mellem USA og Rusland. Da spændingerne optrappedes på grund af Biden-regeringens beslutning den 17. november om at tillade Ukraine at opstille amerikanske ATACMS-missiler i Rusland, kan Trumps

fordømmelse af politikken i et interview med *Time Magazine* den 25. november have været en nøglefaktor i at forhindre Moskva i at svare igen med strategiske atomvåben. Ritter arbejder på at få støtte i Kongressen til HR 10218, som vil forbyde brug eller overførsel af ATACMS-missiler til Ukraine.

Trumps erklæring om, at det ville være »vanvittigt« og »en meget stor fejltagelse« at bruge amerikanske missiler til angreb i Rusland, står i skarp kontrast til de strategiske planlæggere, der i øjeblikket sidder i magtens haller. Viceadmiral Thomas »TR« Buchanan, direktør for Planer og Politik i USA's Strategiske Kommando – det vil sige atomstyrkerne – tager muligheden for, at USA »vinder« en atomkrig, så alvorligt, at han går ind for at holde noget af det amerikanske atomarsenal tilbage for at være klar til flere kampe og en anden atomkrig.

I den ødelagte verden, som en atomkrig efterlader, og som det kan tage den menneskelige civilisation århundreder at komme sig over, hvis den da ikke bliver helt udslettet, hvem vil så prioritere at opretholde yderligere atomvåben? Hvad er oprindelsen til den sygdom, han så roligt giver udtryk for?

Eller hvad med det amerikanske marinekorps' kommandant, general Eric Smith, som pralede af USA's militære overlegenhed over for Kina og sagde, at »fordelen ligger hos os, fordi vores sidste kamp blev optaget på en eller andens iPhone 14. Kinas sidste kamp blev indfanget på et maleri, og det bør de ikke glemme." Er det et tegn på ære at være konstant involveret i krig?

I mellemtiden befinder de europæiske lande sig på forskellige niveauer af økonomisk kollaps, endda mens militæruddgifterne stiger. Tysklands maskinbygningssektor, som engang var en søjle af industriel styrke, står over for et fald på 8 % i produktionen i et land med høje energiomkostninger og strenge grønne reguleringer. I Frankrig afspejles Emmanuel Macrons politiske kampe i Moody's nedgradering af den franske gæld. Og

se bare på den første valgrunde den 1. december i Rumænien – omstødt af domstolene – og Georgien, hvor den nuværende præsident nægter at forlade sin post. Hvad skete der med »demokratiet«?

Eller overvej, hvad der lige er foregået i Syrien. De gamle medier falder over hinanden for at rose Hay'at Tahrir al-Sham (HTS)-lederen Abu Mohammad al-Jolani, som står i spidsen for en rebranded al-Qaeda/al-Nusra-front, blev sat på FBI's liste over eftersøgte med en pris på 10 millioner dollars og nu hylde som leder af »mangfoldighedsvenlige« jihadister«, der er ved at omforme Syrien. Konsekvens er ikke den regelbaserede ordens stærke side...

Samfund og individer har brug for et højere kald!

I stedet for atomart og økonomisk slagsmål har verden brug for videnskabeligt samarbejde. I stedet for at skabe fjender skal vi skabe økonomiske partnerskaber.

I mellemtiden tilbyder Kina en anden opfattelse af globalt lederskab ved at fremme fred i verdens brændpunkter. Det har netop rekrutteret endnu et land, Nepal, til sit Bælte- og Vej-Initiativ i form af infrastrukturprojekter.

Bliver det næste år præget af fare eller fred?

Løsningen ligger i hænderne på ledere og borgere over hele verden, og Schiller Instituttet skabte en fænomenal præsentation af de nødvendige ideer på sin enestående konference den 7.-8. december. Og søndag den 15. december fejrer Schiller Instituttets New York City Community Chorus sit 10-års jubilæum med en koncert på Manhattan, som også vil blive livestreamet kl. 16.30 ET.

Bemærk: *EIR* er glade for at kunne meddele, at *EIR*'s latinamerikanske direktør Dennis Small har modtaget en pris fra Mexicos journalistklub som anerkendelse af sit arbejde.

Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 80, fredag den 13. december 2024

Ikke korrekturlæst

DENNIS SPEED: Jeg vil gerne byde alle velkommen til dagens 80. møde i Den Internationale Fredskoalition. Jeg hedder Dennis Speed, og jeg vil være ordstyrer i dag. Normalt er jeg medmoderator, og Anastasia ordstyrer normalt. Hun er med os, men hun er lidt sløj, ligesom flere af os har været det fra tid til anden i den seneste uge. Dennis Small og jeg deler ordstyrerjobbet, selv om Anastasias meget kompetente hånd er bag kulisserne og udøver indflydelse, som det ofte er tilfældet i mange ting.

Den Internationale Fredskoalition blev startet på initiativ af Helga Zepp-LaRouche. Den involverer organisationer fra hele verden; den involverer alle mulige mennesker, som har sluttet sig sammen for at forsøge at sikre, at der stadig er en verden her. Det har vist sig, at vi har været nødt til at gøre det uge efter uge. Vi havde en konference, som blev afholdt af Schiller Instituttet i sidste weekend, der hed "I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!" Bare i det første panel på den konference havde vi repræsentanter fra Tyskland, Rusland, Kina, Slovakiet, Guyana, USA og Iran, som talte. Jeg synes, det er vigtigt at sige, at det, som denne konference og denne symposiumproces handler om, er at have en situation, hvor menneskeheden er repræsenteret, og at den løsning, som vi foreslår i forskellige aspekter, er en, der er

for menneskeheden som helhed. Det er opfattelsen, og det er ideen.

Vi har i dag talere – især en, der måske har visse tidsmæssige begrænsninger. Vi vil derfor gerne sikre os, at vi kommer i gang med det samme. Vi åbner, som vi altid gør, med en første erklæring fra grundlæggeren af Schiller Institutet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche. Helga, værsgo at gå i gang.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak skal du have. God dag til jer alle. Vi står i øjeblikket over for en seismisk ændring i den strategiske situation. Selv om det ikke er slut den 20. januar, er det alligevel et vendepunkt af den meget enkle grund, at præsident Trump kommer ind i Det Hvide Hus. Og de nuværende etableringer er ret hysteriske med hensyn til at forsøge at forskyde magtbalancen på forhånd på en sådan måde, at det endda ikke gør nogen forskel, at han er i Det Hvide Hus. De kalder det at gøre NATO »Trump-proof«, »Trump-ready«, »Trump-secure«, eller hvad ved jeg.

Vi har i den seneste tid set bestræbelser over hele kloden på at favorisere pro-NATO-styrkerne mod de angiveligt pro-BRIKS-styrker. Det var tilfældet i Sydkorea for nylig; i Bangladesh, hvor der blev gennemført et regimeskifte. Det er helt sikkert stort i Mellemøsten, men også i Rumænien og Georgien. Så det, vi ser lige nu, er en magtkamp uden fortilfælde.

Efter min mening kommer den mest akutte fare for civilisationens eksistens stadig fra situationen i Ukraine, for det, vi ser der, er en absolut uvilje hos kræfterne i Vesten til at læse signalerne – og mere end signaler, et ret eftertrykkeligt åbent sprog – fra Rusland om røde linjer. Og illusionen eller måske ikke illusionen, men viljen til at tage højde for konsekvenserne, hvilket endda betyder en atomkrig, fra Vestens side ser ud til at fortsætte. Se bare på den seneste udvikling: I slutningen af september annoncerede Putin ændringen i den russiske atomdoktrin og sagde, at de fra nu af

endda ville betragte et angreb fra et ikke-atomart land, som støttes af et atomart land, som det signal, der ville gøre det muligt for dem at bruge atomvåben. Den 17. november gav præsident Biden så Ukraine lov til at bruge ATACMS til angreb dybt inde på russisk territorium. To dage senere brugte Ukraine disse ATACMS til angreb ind i Rusland. Dagen efter, den 20. november, holdt kontreadmiral Thomas Buchanan, direktør for J5 Plans and Policy i STRATCOM – den strategiske kommando, som er USA's strategiske atomvåben – en utrolig tale på et møde i tænketanken CSIS Project On Nuclear Issues (PONI) i Washington, hvor han sagde, at USA ville tage sig retten til at bruge atomvåben forebyggende, hvis USA's overherredømme var i fare. Det eneste problem var, at man skulle sørge for at holde nok atomvåben tilbage, så man endda efter en sådan atomar udveksling kunne afskrække fremtidige modstandere. Det udsagn er efter min mening helt utroligt. Og hvad der er endnu mere utroligt er, at det indtil videre kun er en lillebitte avis i Maine i USA, der har kommenteret den. Men alle de strategiske tænketanke og politikere og mainstream-medier har ikke engang talt om det.

Det, vi forsøger at gøre med vores konference i den forgangne weekend, er at skabe en reaktion på det; for det stiller virkelig spørgsmålet, om en forebyggende atomkrig er tilladt for at bevare USA's verdenslederrolle, og alle ville være tavse om det?

En dag senere, den 21. november, brugte russerne for første gang Oreshnik. Det er et nyt hypersonisk ballistisk mellemdistancemissil, som kan flyve med næsten Mach 11. Det er ikke-atomart, og derfor kommer det ikke ind på spørgsmålet om lovlighed. Men i henhold til den nuværende lovgivning – hvad den så end er værd – kan det bruges. Men det var en stærk demonstration af, at Rusland med disse missiler kan nå alle dele af Europa, og at der ikke findes noget forsvar mod det. Naturligvis kan virkningen af sådanne missiler, i betragtning af at de kun har kinetisk energi, ikke sammenlignes med

atomkraft; men hvis amerikanerne siger, at de amerikanske mellemdistancemissiler, som de vil placere i Tyskland fra 2026 – det er i hvert fald deres hensigt – vil være ikke-atomare, kan de være atombevæbnede. Hvis Putin siger, at Oreshnik ikke vil være atomart, så er der stadig tale om tillid. Det er en meget sjælden vare i disse dage. Så vi er i en situation, hvor der eksisterer en ny strategisk situation; igen, ingen diskussion om strategi og ændringerne i Vesten. I omkring to uger kom der ikke noget stort fra NATO. Men i går eller for to dage siden blev der igen affyret seks ATACMS'er ind på russisk territorium; alle blev opfanget. Under alle omstændigheder er vi i en så farlig situation, at jeg kun kan sige, at enhver, der ikke er en komplet idiot, ligger søvnløs i disse nætter.

Og så er der naturligvis det andet dramatiske skift i Sydvestasien, hvor der skete det utrolige, at i løbet af kun 11 dage kollapsede hele Syrien; det gik i opløsning. Det gik ikke i opløsning, men den jihadistiske organisation HTS var i stand til på 11 dage at rykke igennem mod den syriske hær på 270.000 mennesker uden nogen nævneværdig kamp. I mellemtiden rejste Assad til Moskva med sin familie. En slags overgang finder sted, og naturligvis jubler de vestlige medier og politikere og siger: »Åh, endelig er diktatoren Assad væk. Endelig er der frihed«, og hvad ved jeg i Syrien. Chas Freeman viste lidt humor ved at sige, at den nye leder, al-Jolani, er en liberal demokratisk jihadist – drag din egen konklusion. Nu må vi se, hvad der sker. Der sker en masse. I mellemtiden har Israel stort set opnået luftherredømme over hele Syrien. Tyrkiet har skåret et stykke af Syrien. Israel har skåret et område ud, og USA opretholder naturligvis det, de havde før. Så Syrien er allerede alvorligt reduceret. Spørgsmålet er, hvorfor alt dette skete?

Man skal se tilbage – og tiden er for kort til, at jeg kan gå i dybden med det – men vi skal huske, at Syrien var et meget velstående, moderne land med en velfungerende økumeni mellem alle de forskellige religioner. Kvinder kunne gå i vestlige

kjoler, som de ville. Men efter det såkaldte »arabiske forår« begyndte mange af de arabiske lande at blive destabiliseret. Det siges nu altid i de vestlige medier, at diktatoren Assad brutalt gik i borgerkrig mod sin egen befolkning. Nu husker vi, fordi vi var på stedet, at det var et stort antal jihadistiske lejesoldater af alle slags, der kom fra Benghazi, fra den libyske destabilisering via Tyrkiet ind i Syrien på det tidspunkt, og som bragte store mængder våben. Så det var ikke ligefrem en folkelig opstand, men det var en oprørt opstand. Endda general Michael Flynn gik i 2012 til Obama i Det Hvide Hus og fortalte ham, at USA støttede alle de forkerte kræfter; nemlig al-Qaeda, al-Nusra og mange andre udløbere af den organisation, men Obama ville ikke høre det. Så man er nødt til at se på hele den geometri for at komme til en konklusion; og støvet har ikke helt lagt sig med hensyn til, hvad der skete. Men det betyder naturligvis, at hvad vil der nu ske med palæstinenserne? Hvad vil der ske med Gaza? På en måde er det en absolut tragedie på kort sigt, for hvem skal nu beskytte palæstinenserne? Hvad med udsigten til en tostatsløsning? Er det helt sikkert ude af vinduet?

Alle disse spørgsmål står tilbage, herunder hvad den fremtidige regering vil gøre i forhold til Iran. Vi ved, at det er et stort emne for Trump; eller det var det i hvert fald i hans første regeringsperiode. Det indebærer også utrolige farer. Men hvis man ser på historiens længere bue, tror jeg, at den dynamik, hvor BRIKS-landene, det Globale Syd, støt og roligt har vundet frem, fordi de forsøger at opbygge et system på et helt andet sæt aksiomer. Grunden til, at det er sket, er, at det er et tilbageslag for den politik, der kom fra NATO-relaterede lande, som tåbeligt fejrede deres sejr over Sovjetunionen ved afslutningen af den kolde krig og gik i gang med at etablere en unipolær verden baseret på ideen om Fukuyamas *End of History*; hvilket betyder, at de kunne eksportere liberale demokratiske værdier til alle lande i verden. Det gik ikke så godt, for disse lande i Afrika, Asien og Latinamerika vil bare ikke have den slags neoliberale

værdier og alt, hvad der følger med. Så de begyndte at få en modreaktion på det. Så vil dette nu på kort sigt føre til en atomkrig og udryddelse af alle? Eller er den større tendens i historien ikke snarere i retning af et harmonisk samarbejde mellem alle lande? Vi skal huske, at hver gang nogen forsøgte at erobre Rusland ved hjælp af først Napoleons fantasier, så Hitlers fantasier og naturligvis altid de britiske geopolitiske kræfters Great Game, så virkede det ikke. Jeg tror, at hvis vi kan undgå den kortsigtede atomare udslettelse af den menneskelige art, så tror jeg, at vi kan det, men på trods af denne umiddelbare utroligt alvorlige situation for Mellempøsten, så kan vi have håb om, at de kræfter, der konstruerer og bygger, i sidste ende vil være stærkere.

Jeg synes, vi skal diskutere alt dette, og jeg byder den næste taler velkommen.

Bemærkninger under diskussionen:

Kort sagt tror jeg, at det er meget vigtigt, hvad konsekvensen er af den video, som Ray viste os. For jeg kan huske, at der i hele perioden med flytningen af ABM-systemet til Polen og Rumænien, Aegis-systemet, var flere sikkerhedskonferencer i Moskva, hvor russerne viste animationer, der totalt miskrediterede ideen om, at dette kunne være mod såkaldte iranske missiler, hvilket ikke gav nogen mening, fordi Rusland endda havde tilbudt nogle af deres russiske anlæg i det sydlige Rusland, eller jeg tror endda i nogle af de tidligere sovjetrepublikker, som ville have været i meget klar nærhed af Iran. Hvis målet virkelig havde været at afskrække iranske missiler, burde Vesten have taget imod det tilbud, for det ville have været meget mere fornuftigt. Det faktum, at de ikke engang overvejede det, men blev ved med at bygge ABM-systemet og Aegis-systemet, herunder nogle på Den Iberiske Halvø, og russerne sagde vedvarende, at de ikke vil og ikke kan tillade, at det system går ind i fase 3 og 4, og at de ville gøre noget for at afvikle det inden.

Jeg tror, at Vesten i hele perioden har været absolut uvillig og endda totalt arrogant ved bare at tro, at de kunne afvise det. De skulle virkelig have lyttet til min afdøde mand, Lyndon LaRouche, som i høj grad gjorde opmærksom på, at i våbenkapløbet vil spørgsmålet om at gøre det andet våben teknologisk forældet altid være en faktor; som det var tilfældet med SDI.

Jeg synes, det er meget interessant, at russerne går efter en ikke-lineær reaktion, mens Vesten forbliver i en slags lineær reaktion. Jeg tror, det peger på de forkerte aksiomer i tænkningen, som alle disse strateger altid vil afvise, men det hænger sammen, hvis man har et finansielt system, som ikke fungerer, fordi man satser alt på profitmaksimering, eller hvis man tænker lineært i militære anliggender, eller hvis man holder sig til den britiske form for geopolitik, så er det alt sammen baseret på det samme forkerte aksiomatiske grundlag, som kommer fra den lange linje, der går tilbage til Aristoteles og den engelske oplysningstid. Mens det system, som russerne baserer hele deres logik på, tydeligvis er leibniziansk og påvirket af Nicholas Cusansky [Nicholas af Cusa] og lignende tænkere. Det er en dimension af den strategiske diskussion, som helt mangler, men jeg tror, det ville være meget nyttigt at få med.

Bemærkninger senere i diskussionen:

Jeg tror, at den eneste ting, man skal overveje – jeg lyttede til en evaluering fra den schweiziske efterretningsanalytiker Jacques Baud. Jeg synes, hans synspunkt er meget afbalanceret. Det er klart, at situationen stadig er meget uklar og vanskelig. Men han peger på, at det billede, der tegnes af Assad i Vesten, er helt forkert. At han var læge, før han tog over, da hans bror blev dræbt i en bilulykke. Alle de vestlige mediers beskyldninger mod ham ville være helt forkerte. Der er også det faktum, at Cæsars sanktioner forarmede den syriske befolkning, så 95 % lever under fattigdomsgrænsen og er fødevareusikre. Naturligvis kunne den syriske hær ikke blive

moderniseret og bedre udrustet. Så da Assad kom til den konklusion, at hæren ikke var i stand til at kæmpe uden store tab, kom han – måske i samråd med russerne, da han var i Moskva eller endda før – til den konklusion, at kampen kun kunne føres med enorme lidelser for den syriske civilbefolkning. Derfor besluttede han ikke at gøre det. Jeg synes bestemt, det er værd at overveje, for jeg synes ikke, vi skal lade Vesten slippe af sted med brutaliteten i disse sanktioner, som altid har været designet til at forårsage regimeskift ved at straffe befolkningen, så de til sidst rejser sig mod deres såkaldte lederskab. Det gælder ikke kun Cæsar-sanktionerne, men også Iran-sanktioner, Venezuela-sanktioner, Cuba-sanktioner og alle andre steder. Jeg mener, at disse sanktioner – som ikke er godkendt af FN's Sikkerhedsråd – er ulovlige, men i virkeligheden er en ensidig form for brutal krigsførelse. Jeg tror bare, at man er nødt til at tage det i betragtning for at få et retfærdigt billede.

Desuden tror jeg heller ikke, at dette er slutningen på historien. Jeg er ikke enig i ... Det er en forfærdelig situation lige nu, og det bliver forfærdeligt for mange mennesker i Syrien og Palæstina og andre steder. Men jeg tror ikke, at HTS bliver reformeret; lad os se, hvad der sker, men hvis de ikke er i stand til at levere, er de angiveligt kun 30.000 krigere. Jeg tror ikke, at de vil bevare kontrollen over Syrien. Hvis man ser på den overordnede strategiske dynamik, er det ikke Vesten, der vinder lige nu, det er de vestlige økonomier, der smuldrer – Tyskland er det værste eksempel, men også andre – mens jeg tror, at dynamikken i BRIKS-landene og BRI er den stærkeste udvikling. Jeg siger ikke, at det vil gå uden bump og vanskeligheder, men jeg tror, at den overordnede tendens er, at folk på nuværende tidspunkt ønsker at gøre en ende på kolonialismen. Så hvis vi kan undgå katastrofen på kort sigt, er jeg mere optimistisk på mellemlang eller lang sigt, hvor udviklingskræfterne kan komme tilbage.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tænkte på den kommende juletid, som Ray sagde, fordi det er en periode, hvor folk nogle gange ikke kun tænker på julegaver og shopping og mad, men de har en tendens til – i det mindste nogle af dem – at være mere åbne over for spørgsmålet om, hvorfor vi er her; hvad er menneskehedens karakter? Er vi mennesker? Er vi i Skaberens billede? For mange år siden, i 1975, lavede vores organisation, som stadig var ung, og vi havde en masse energi, en mobilisering juleaften med en folder. Vi gik ud til alle kirker i mange lande og advarede om Hilex-75-manøvren. Det var en NATO-manøvre, som øvede sig på en atomkrig. Jeg kan huske, at folk ikke følte sig forstyrret, hvis man gik til en normal gudstjeneste og havde et politisk budskab. Men jeg tror, at situationen er så alvorlig, at folk allerede i 1975 reagerede meget eftertænksomt. Men jeg tror, at i betragtning af at hele menneskeheden står på spil, hvis det nogensinde skulle komme til en atomkrig, enten via Ukraine eller endda via Iran – det er det andet potentiale; for Iran har en militær alliance både med Rusland og er meget integreret med Kina. Så det har potentiale til optrapning langt ud over det sædvanlige.

Så hvorfor ikke foreslå – vi har nu 10 dage før jul eller deromkring. Hvorfor ikke foreslå alle de fredsgrupper, vi er i kontakt med internationalt, at gå ud i kirkerne og forsøge virkelig at mobilisere folk. Måske kan vi blive enige om en kort tekst, der opfordrer til fred og advarer om faren for civilisationens udslettelse. Jeg vil foreslå, at vi måske kan få noget feedback med e-mails til Anastasia, og så kan vi kommunikere i løbet af de næste timer eller dage.

Jeg tror, at vi virkelig må mobilisere alle de kræfter, vi overhovedet kan, for jeg tror, at civilisationen lige nu hænger i en tynd tråd. Og jeg har sagt det før, men jeg tror, at vi bliver testet moralsk, om vi har den moralske styrke til at overleve eller ej. Jeg har en tendens til at være ekstremt bekymret på kort sigt, så jeg vågner midt om natten og tænker

over situationen og har næsten levende mareridt som følge af det. Men på mellemlang og lang sigt er jeg meget optimistisk, for jeg tror ikke, at menneskeheden er ond. Det er bare nogle få mennesker, som er så gift med magt, penge og indflydelse, at de er villige til at risikere alt. Men jeg sagde i mit tiende princip i de ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, at jeg tror, at menneskeheden er god af natur, og at der derfor ikke er nogen grænser for hans eller hendes evne til at perfektionere de intellektuelle kræfter og sjælens skønhed. Og at alt ondt i verden er et resultat af manglende udvikling og derfor kan overvindes ved hjælp af udvikling. Det er derfor, vi siger, at det nye navn for fred er udvikling, og det er derfor, vores kamp for en ny økonomisk verdensorden er så absolut vigtig, hvis vi vil overvinde dette. Jeg tror, at dialogen mellem det såkaldte Vesten og den nye Globale Majoritet, som allerede udgør 85 % af befolkningen, giver håb. Men det kræver, at folk ser det mere klart, for alt for mange individer og grupper med god vilje ser ikke det store billede og ser derfor ikke den historiske og helt utrolige forandring, der foregår lige nu. Hvis flere mennesker kunne se det, ville menneskehedens chancer for at klare det stige eksponentielt. Så det er mit forslag om at mobilisere til en julefolder i denne retning.

**POLITISK ORIENTERING med
formand Tom Gillesberg den
13. december 2024:**

**Vælg ikke pest eller kolera:
Giv Syrien og verden en
fremtid med Schiller
Instituttets visioner**

**Helga Zepp-LaRouches tale
under Det internationale
tænkforum for det 21.
århundredes maritime silkevej
2024**

**i Guangzhou, Kina, den 22.
november 2024.**

**Plus hendes tale om Lyndon
LaRouches idéer til Yunshan
Academisk Salon.**

There is an english translation below each section.

Helga Zepp-LaRouche holdte en hovedtale under Det internationale tænkforum for det 21. århundredes maritime silkevej 2024 i Guangzhou, Kina, som var organiseret af Guangdong Institut for Internationale Strategier i Guangzhou,

Kina.

Fra Instituttets hjemmeside: "Med godkendelse fra Guangdong provinsregering blev Guangdong Institut for Internationale Strategier etableret den 13. november 2009. Det er et uafhængigt forskningsrådgivningsinstitut med Guangdong University of Foreign Studies (GDUFS) som funktionel base, med nøglebegrebet »global vision for beslutningstagning«.

Helga Zepp-LaRouche blev udnævnt som særlig rådgiver for Guangdong Institut for Internationale Strategier. I den forbindelse holdte hun en tale ved instituttets Yunshan akademisk salon den 23. november 2024.

English:

Helga Zepp-LaRouche delivered a keynote address during the International Think Tank Forum for the 21st Century Maritime Silk Road 2024 in Guangzhou, China, on November 22, 2024, organized by the Guangdong Institute for International Strategies in Guangzhou, China.

The Institute is connected to the Guangdong University of Foreign Studies(GDUFS), and is an advisor to the Guangdong Provincial Government.

The next day, Helga Zepp-LaRouche was appointed Special Advisor to the Guangdong Institute of International Strategies. In connection with her appointment, she delivered a speech about Lyndon LaRouche's ideas at the Institute's Yunshan Academic Salon.

Her er Helga Zepp-LaRouches tale:

English: Here is Helga Zepp-LaRouche's speech:

<https://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2024/12/Ynshan-Academic-Salon-359-Helga-speech.mp3>

Her er introduktion på kinesisk af instituttets førende akademiker Li Xing, som også er professor på Aalborg

Universitets Institut for Politik og Samfund. Hans område er internationale relationer, international politisk økonomi, udviklingsstudier og Kina.

English: Here is the introduction in Chinese by the Institute's leading academic Li Xing, who is also a professor at Aalborg University's Department of Politics and Society. His field is international relations, international political economy, development studies and China.

<https://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2024/12/Ynshan-Academic-Salon-359-Li-Xing-introduction.mp3>

I september 2024 rejste en delegation fra Guangdong Institute for International Strategies til Danmark og deltog i et seminar med Schiller Institutet i Danmark for at lære mere om hinanden og for at diskutere samarbejde.

English: In September 2024, a delegation from the Guangdong Institute for International Strategies travelled to Denmark and participated in a seminar with the Schiller Institute in Denmark in order to learn more about each other and to discuss cooperation.

Helga Zepp-LaRouche holder hovedtale

Konference om den maritime silkevej i Guangzhou: Fremme af 'nye produktive kræfter af høj kvalitet'

af Tobias Faku og Kevin Pearl

Guangdongs institut for internationale Strategier

Deltagere i den 8. årlige Maritime Silkevejskonference på Guangdong Institute for International Strategies (GIIS) i Guangzhou den 22. november.

Den 30. november – Den 22. november afholdt *Guangdong Institute for International Strategies*(GIIS), der ligger i den sydkinesiske by Guangzhou, hovedstaden i Guangdong-provinsen, sin 8. årlige Maritime Silk Road-konference. Med deltagelse af kinesiske beslutningstagere og internationale tænketanke og forskere på højt niveau var temaet for konferencen: »Nye produktive kræfter af høj kvalitet og udvikling af høj kvalitet for Bælte- og Vej-Initiativet.« Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, havde æren af at være den inviterede hovedtaler, og efter konferencen havde hun mulighed for at tale med studerende på instituttet. Forfatterne var en del af Schiller Instituttets delegation.

Guangdong-provinsen er et blomstrende eksempel på Kinas økonomiske udviklingspolitik, der går ud på at bruge grundlæggende videnskabelige fremskridt som drivkraft for vedvarende stigninger i produktiviteten pr. indbygger. Den er hjemsted for mere end 75.000 højteknologiske virksomheder med 65 milliarder dollars i årlige investeringer i forskning og udvikling og 1,3 millioner forskningsmedarbejdere, som i 2023 skabte 665.000 patenter. Hovedstadsområdet Guangzhou med 14,6 millioner mennesker er et kraftcenter i verden.

Udviklingsprojekter, strategi

Blandt dem fra mange nationer, der talte på konferencen, var *Lu Kang*, *viceminister for den internationale afdeling* i CPC' s centralkomité; *Bhokin Bhalakula*, tidligere formand for Thailands nationalforsamling; og *Adrian Severin*, tidligere vicepremierminister og tidligere udenrigsminister i Rumænien. Diskussionen handlede om Kinas resultater med at løfte nationen og gøre den til centrum for verdens økonomiske og videnskabelige udvikling, og Bælte- og Vej-Initiativets (BVI) transformerende rolle som en platform til at dele denne model til gavn for partnerlandene.

Bhokin Bhalakula roste den arv af fremskridt og samarbejde, som projekterne under Bælte- og Vej-initiativet har skabt. Han understregede især betydningen af den 414 km lange jernbane, som Kina har bygget, og som forbinder Laos og Thailand. *Derudover understregede han også værdien af mellemfolkelige relationer, som han ser som en kerneværdi i Bælt & Vej.*

Severin understregede, at Kina ikke har nogen imperialistisk tradition og vinder indflydelse i hele verden på fredelig og konstruktiv vis. Det står i kontrast til Vesten, som ifølge ham døjer med en »krigskultur«. Han sagde, at nutidens konflikter i sidste ende er konflikter mellem geoøkonomi og geopolitik.

Zepp-LaRouche foreslår samarbejde

Se i fuld størrelse

Guangdongs institut for internationale Strategier

Helga Zepp-LaRouche holder konferencens hovedtale

Helga Zepp-LaRouche fokuserede i sin hovedtale på det absurde i, at Kinas succes med at løfte 870 millioner mennesker ud af fattigdom, og nu hjælper 150 andre udviklingslande med at gøre det samme gennem Bælte- og Vej-Initiativet, ses som en trussel af visse magter i Vesten. Hun sagde, at

Greater Bay Area er helt klart verdensøkonomiens motor, den mest alsidige klynge af innovationsdrevet produktion i verden, flagskibet for det kinesiske økonomiske mirakel. Transformationen af en af de første fire særlige økonomiske zoner til en region af superlativer i den fjerde industrielle revolution, inkarnationen af skiftet fra hurtig vækst til vækst af høj kvalitet, som på grund af den konstante innovationsdrevne stigning i produktiviteten har tilsidesat

fænomenerne med cykliske kriser i økonomien.

Det er denne ikke-så-skjulte hemmelighed bag det kinesiske økonomiske mirakel, som har vakt vrede i det kollektive Vesten, og derfor er Kina i de vestlige landes sikkerhedsdoktriner i de senere år blevet kaldt en »systemisk rival«, »trussel«, »modstander« osv. Viceudenrigsministeren i Biden-administrationen, Kurt Campbell, identificerede netop dette princip i den kinesiske model som grunden til, at Kina ville være »den største udfordring i vores historie«. Som Campbell sagde til udenrigsudvalget i Repræsentanternes Hus: »Det er ikke kun en militær udfordring; det er en udfordring over hele linjen. Det er i det Globale Syd. Det er inden for teknologi. Vi er nødt til at øge vores indsats over hele linjen.«

Hun foreslog et samarbejde mellem Vesten og BVI om udvikling i det Globale Syd som løsningen på migrantkrisen og som en måde at overvinde geopolitiske spændinger på, en type samarbejde, der er skitseret i Schiller Instituttets nye pamflet med titlen: »Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No War.« Zepp-LaRouche præsenterede sine »Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur« som et supplement til den kinesiske præsident Xi Jinpings tre initiativer.

Optimistiske udsigter

Atmosfæren på konferencen var gennemgående optimistisk. Præsentationerne var organiseret med en problemløsende mentalitet. For eksempel holdt professor Zhong Weiyun, der er ansat ved Contemporary World Research Center of the International Liaison Department of the CPC Central Committee, et oplæg om, hvordan afrikanske nationer med langsigtet økonomisk planlægning kan bevæge sig som Kina fra en tilbagestående økonomi til højteknologisk produktion.

Man kunne tydeligt se, at Kina og det Globale Syd er fast

besluttet på aldrig mere at lade sig tyrannisere af Vesten, som har mistet meget af sin moralske status på grund af sin arrogante politik. Denne optimisme blev kun dæmpet af nyhederne om vestlige militære provokationer med dybe missilangreb på russisk territorium fra det NATO-kontrollerede ukrainske militær, hvilket fik mange talere til at advare om faren for Tredje Verdenskrig.

Se i fuld størrelse

Guangdong-instituttet for internationale Strategier

Schiller Instituttets deltagere, i første række til højre for midten: Helga Zepp-LaRouche, Tobias Faku og Kevin Pearl.

Se i fuld størrelse

EIRNS/Kevin Pearl

Fru Zepp-LaRouche modtager et certifikat, der anerkender hende som særlig rådgiver for GIIS, fra professor Sui Guangjun, præsident for GIIS og tidligere præsident for Guangdong University.

Som supplement til konferencen arrangerede GIIS en række yderligere aktiviteter. Den 23. november havde deltagerne mulighed for at besøge China-Singapore Guangzhou Knowledge City, en by, der blev bygget fra bunden på tidligere ubebygget jord i 2010. Byen har nu en million indbyggere og er hjemsted for avanceret produktion og innovation, lige fra dæk og selvkørende køretøjer til videodisplay og banebrydende biomedicinsk forskning.

Turen gik bl.a. til Guangdong Free Trade Zone (GFTZ), et område, der er tilegnet Kinas politik om en frihavn for internationale talenter, som skal tiltrække innovatører fra hele verden, og som derfor er hjemsted for tusindvis af vigtige patenter; Biosyngen, et banebrydende biomedicinsk

forskningsanlæg, som har tiltrukket topforskere fra Europa og andre steder til at arbejde med immunonkologi, en teknik til genetisk tilpasset kræftbehandling; og Guangzhou Shiyuan Electronic Technology Co. (CVTE), en førende udvikler og producent af intelligente interaktive paneler med flydende krystalskærme (LCD), hovedkort til computere, medicinsk udstyr og lignende intelligent hardware.

En større historisk og kulturel forståelse af regionen fik vi ved at besøge den gamle bydel i Guangzhou og Bai'etan Greater Bay Area Art Center, som samler gamle kinesiske kunsttraditioner og deres moderne refleksioner. De detaljerede udskæringer og storslåede porcelænsværker var forbløffende smukke.

Lyndon LaRouches økonomi på GIIS

Se i fuld størrelse

EIRNS/Kevin Pearl

En model af Kina-Singapore Guangzhou Knowledge City, som blev bygget på tidligere ubebygget jord i 2010. Den har nu en million indbyggere.

Den 24. november fik fru Zepp-LaRouche overrakt et certifikat, der formelt anerkender hende som særlig rådgiver for Guangdong Institute for International Strategies, af professor Sui Guangjun, præsident for denne institution og tidligere præsident for Guangdong University. Derefter fik hun lejlighed til at diskutere historien om sin mand Lyndon LaRouches grundlæggende økonomiske opdagelser og historiske indgreb mod imperial politik med 50-60 studerende på Guangdong University of Foreign Studies.

Ved hjælp af en række dias udfordrede hun dem til at forstå energigennemstrømningstæthed og potentiel relativ

befolkningstæthed som de eneste sande mål for udvikling. Samtidig redegjorde hun for sin og sin mands årtier lange kamp for at gøre en ende på kolonialismen, fra Den Internationale Udviklingsbank (IDB) og kampen mod malthusiansk politik til Den produktive Trekant og Verdenslandbroen – i modsætning til de neokonservatives vrangforestillinger om historiens afslutning. Vigtigheden af store projekter som Verdenslandbroen, Transaqua og Grand Inga Hydroelectric Project – projekter, der ikke bare skal sikre økonomisk vækst, men grundlæggende økonomisk transformation – blev diskuteret.

Zepp-LaRouche afsluttede sin præsentation med en skarp påmindelse om, hvad der står på spil i dag. De nuværende imperialistiske trusler om at udslette menneskeheden har til formål at blokere det igangværende skift i den retning, som hun og hendes mand havde kæmpet for, og som nu repræsenteres af BVI og BRIKS.

Se i fuld størrelse

Med tilladelse fra Kevin Pearl

Udsigt over Guangzhou om natten fra Perle-floden.

Dagen sluttede med et vidunderligt besøg på toppen af Canton Tower, som med sine 600 meter er den næsthøjeste bygning i Kina, og en imponerende sejltur på Perle-floden, hvis bredder er prydet af et stort antal oplyste højhuse, flodens skinnende perler.

Den Internationale Fredskoalition #80

Har du det godt med, at USA udveksler taktiske atomvåben med Rusland?

Ikke korrekturlæst

Fredag den 13. december kl. 17.00 dansk tid

Klik på nedenstående link, og brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Mobiliser venligst dine organisationer.

Vi får følgeskab af oberst Richard H. Black, tidligere chef for den amerikanske hærs strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i Virginia; Vanessa Beeley, uafhængig journalist, fredsaktivist og fotograf; og andre.

Venner af den Internationale Fredskoalition,

Det russiske forsvarsministerium meddelte i dag, at **Kiev-regimet om morgenen den 11. december affyrede seks amerikanskproducerede ballistiske ATACMS-missiler mod den militære flyveplads Taganrog i Rostov-regionen.** Russerne rapporterede, at de havde ødelagt alle seks indkommende missiler med en kombination af SAM'er og elektroniske krigsførelsessystemer, men de erklærede også: »Dette angreb fra vestligt fremstillede langdistancevåben vil ikke forblive ubesvaret, og der vil blive truffet passende foranstaltninger.«

Hvad vil det russiske svar være?

Første gang højpræcisions-ATACMS blev brugt til at ramme dybt ind i russisk territorium – et missil, der kun kan målrettes, affyres og styres under flyvningen af kvalificeret amerikansk personale og udstyr – var den 19. november. Allerede dagen efter, den 20. november, fortalte den amerikanske kontreadmiral Thomas Buchanan, lederen af STRATCOM's Plans and Policy Directorate, på en konference i Washingtons tænketank CSIS, at USA bør være parat til at bruge atomvåben, hvis dets globale lederskab udfordres.

»Jeg tror, at alle er enige om, at **hvis vi skal have en udveksling, så vil vi gerne gøre det på de vilkår, der er mest acceptable for USA...** som sætter os i stand til vedvarende at lede verden, korrekt?« sagde Buchanan.

Rusland forstod budskabet (udenrigsminister Sergey Lavrov nævnte senere Buchanan ved navn i sit interview med Tucker Carlson den 6. december) og reagerede på en helt uventet måde på den samlede strategiske trussel. Den 21. november affyrede Rusland et nyt våben, det hypersoniske IRBM Oreshnik-system, hvis præcisionsstyrede multiprojektiler ramte og ødelagde deres tilsigtede mål, en militærfabrik i Dnipro i Ukraine. Den russiske præsident Vladimir Putin forklarede, at Oreshnik, som ikke kan opfanges af noget eksisterende vestligt forsvarssystem, kan bevæbnes med forskellige slags sprænghoveder og har så store ødelæggelsesevner, at det endda fungerer som en atomar afskrækkelse – uden at Rusland bruger atomvåben.

Den udvikling ville give en normal modstander under normale forhold anledning til at overveje de potentielle konsekvenser af at fortsætte optrapningen. Men det gjorde den ikke. Yderligere seks ATACMS er netop blevet affyret mod Rusland.

Det er svært at forstå, hvor vanvittigt og fordærvet et sådant »ræsonnement« er. Men det er det stadig mere dominerende

strategiske syn i Washington og London – på trods af, at både Rusland og Kina tilbyder USA en helt anden strategisk tilgang, som det fremgår af præsident Xi Jinpings bemærkninger til »1+10«-mødet.

Rusland er på sin side udmærket klar over, at omstyrtelsen af Assad-regeringen i Syrien også er en del af de britiske og amerikanske bestræbelser på at omringe Rusland til lands og til vands og splitte det ad – i overensstemmelse med det, som Zbigniew Brzezinski og andre tilhængere af Londons Bernard Lewis-plan har foreslået. Ledende britiske politiske medier, såsom Londons Economist-magasin, diskuterer nu, hvordan man bedst kan drive Rusland ud af deres flådebase i Tartus i Syrien, som de har haft siden 1971, hvilket ifølge briterne vil låse Rusland helt ude af Middelhavet. Kombineret med tidligere (omend mislykkede) forsøg på at erobre Sevastopol og Krim ved Sortehavet og omdannelsen af Østersøen til en virtuel »NATO-sø« i de sidste to år er det meningen, at dette skal fastlåse Rusland overalt ved dets vestlige grænser – i henhold til specifikationerne for »maritime flaskehalse« fra førende britiske geopolitikere tilbage til Halford Mackinder (1861-1947), Karl Haushofer (1869-1946) og deres forgænger admiral Alfred Mahan (1840-1914).

Vi opfordrer folk fra hele verden til at deltage i den Internationale Fredskoalitions kommende 80. ugentlige møde den 13. december kl. 17-00. Vi får følgeskab af **oberst Richard H. Black**, tidligere chef for den amerikanske hærs strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i Virginia, **Vanessa Beeley**, uafhængig journalist, fredsaktivist og fotograf, og andre!